POLIROM

Ștefan AGOPIAN

Sfric

Ştefan Agopian

Fric

Postfaţă de Petru Creţia

Editura Polirom
2003

© 2003 by Editura POLIROM

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN print: 973-681-238-3

ISBN ePub: 978-973-46-2519-2

ISBN PDF: 978-973-46-2520-8

Pe coperta: Sorin Ilfoveanu,

Desen la Fric (2000)

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepseşte penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată de elefant.ro

Ştefan Agopian (n. 1947) a publicat romanele : *Ziua mîniei* (Editura Cartea Românească, 1979), *Tache de catifea* (Editura Cartea Românească, 1981), *Tobit* (Editura Eminescu, 1983 – Premiul Asociaţiei Scriitorilor din Bucureşti), *Manualul întîmplărilor* (Editura Cartea Românească, 1984 – Premiul Uniunii Scriitorilor), *Sara* (Editura Eminescu, 1987 – Premiul revistei *Amfiteatru* pentru cea mai bună scriere beletristică a anului), volumul de povestiri *Însemnări din Sodoma* (Editura Eminescu, 1993) şi volumul de teatru *Republica pe eşafod* (Editura Cartea Românească, 2000). Romanul *Tache de catifea* a fost reeditat, în 1999, la Editura Gramar, în colecţia „100+1 Capodopere ale romanului românesc". Romanul *Sara* a fost reeditat, în 1991, la Editura Paideia, iar *Manualul întîmplărilor* la Editura Humanitas, în 1993. La Polirom au aparut primele volume dintr-o serie de opere de autor.

Lui Petru Creţia,
prietenul meu mort

„Se poate spune orice despre un vis,
dar nu că este minciună.“
Ernesto Sábato
(într-un interviu, 1985)

Două introduceri,
două citate şi ultimul capitol

Scurtă introducere pentru a lămuri cititorul asupra Moreei în anul 1715:

În anul 1715 Moreea era provincie veneţiană. Turcii o pierduseră în anul 1699, ianuarie, 26, în urma tratatului de pace de la Carlowitz, o dată cu coasta Dalmaţiei şi cîteva insule din Marea Ionică. Fusese a lor începînd din anul 1460, cînd Mehmed al II-lea cucereşte despotatul Moreei de la Demetrios şi Thomas Paleologul, fraţii ultimului împărat al Constantinopolului, Constantin XI Dragases Paleologul.

În 21 martie 1715 turcii, conduşi de sultanul Ahmet al III-lea, pornesc către Adrianopol. Este începutul războiului pentru Moreea, terminat la 7 septembrie acelaşi an, după căderea cetăţii Malvasia.

Un cronicar, Constantin Diichiti, este trimis de către Ştefan Vodă la Constantinopol pentru a însoţi armata turcă şi, mai ales, „în scopul de a lămuri Curtea, în numele reprezentantului extraordinar al Domniei în tabăra Vizirului, asupra celor întâmplate...“.

Am folosit pentru cartea noastră această cronică publicată în 1913 de către Nicolae Iorga. Ea se cheamă: *Cronica expediţiei turcilor în Moreea, 1715.* Vom cita din ea atunci cînd va fi nevoie.

La 7 aprilie 1715, Marele Vizir Gin Ali Paşa preia conducerea armatei turceşti şi va străluci prin cruzime. El era ginerele sultanului:

Altă introducere pentru a lămuri cititorul ce a făcut Fric pînă a deveni eroul acestei cărţi:

În anul 1701 Fric se numea Melkon Zardarian, avea treizeci şi doi de ani şi era profesor de logică în oraşul Trapezunt, la şcoala mînăstirii Carmir. Era căsătorit şi avea doi copii. Nu bea şi nu fuma, ştia toate limbile pămîntului şi nu-i plăceau prietenii şi nici femeile. În vara acelui an şi-a sugrumat nevasta şi şi-a vîndut copiii unui sirian. A îmbrăcat haine de cerşetor şi după ce a dat foc casei în care locuia încă de la naştere, luîndu-şi numele de Fric a pornit de-a

lungul litoralului spre Constantinopol. I-au trebuit doi ani şi ceva pentru a ajunge acolo şi acolo s-a întîlnit cu Mekhitar, care tocmai se pregătea să treacă în Moreea împreună cu elevii săi. Avea cincisprezece. Mekhitar era un călugăr armean catolic care-şi dorea renaşterea Armeniei. Fiind repudiat de Biserica Apostolică se hotărîse să-şi întemeieze ordinul în Moreea, pe atunci încă veneţiană. Fric nu l-a plăcut pe Mekhitar, nici sigla congregaţiei sale: „Discipol al Fecioarei, Dascăl al Epitimiei“, nici principiul lui: „Nici neamul nu mi-l jertfesc credinţei, nici credinţa nu mi-o jertfesc neamului“, dar, neştiind ce să facă, l-a însoţit în Moreea şi a stat alături de el pînă în 1715, cînd congregaţia, de frica turcilor, s-a mutat la Veneţia, apoi în insula San Lazzaro, unde există şi astăzi.

Mekhitar a construit în oraşul Modon, împreună cu discipolii lui, o mînăstire, a deschis o şcoală şi Fric a fost profesor la şcoala aceea, pe urmă au editat cărţi armeneşti vechi şi au tradus din diverse limbi în armeană cărţi importante ale altor neamuri şi Fric a pus umărul şi la treaba asta. În tot acest timp nimeni nu-l văzuse dormind şi nu vorbea decît dacă era nevoie. Nu mînca şi nu bea nimic, dar se poate bănui că o făcea totuşi din cînd în cînd, pe ascuns. Avea o privire rece, albastră, care îi umplea de fiori pe ceilalţi călugări. Numai Mekhitar mai privea cîteodată dincolo de pleoapele lui Fric şi nevăzînd nimic dincolo de ele îi spunea:

— Nu dormi şi nu mănînci, frate, privirea îţi este rece şi sufletul mort şi totuşi ştiu că nu este adevărat. Nimeni nu te iubeşte şi tu nu iubeşti pe nimeni. Munceşti mai bine decît oricare altul, dar pari însufleţit din oasele celor morţi, Iezechiel pare tatăl tău şi cîmpia cu oaselor celor morţi, mama ta.

Fric îl privea pe mai-marele său, cel pe care îl însoţise aici, în Modon, cetatea de calcar alb şi roz şi cu acoperişurile verzi şi din ochii lui goi şi albaştri nu se revărsa nimic, decît dispreţul şi o tăcere nesfîrşită şi apoi, de după dispreţ, cuvintele:

— Cerul, dacă te uiţi în sus, este la fel!

Mekhitar nu mai spunea nimic, îşi mîna turma cum putea, nu avea orgoliul şi nici neştiinţa celui prost care crede că *el* conduce şi că lumea poate fi, o vreme, a ta. Privea cerul şi după un timp ochii îi lăcrimau, şi-i ştergea, cerul era ca şi ochii lui Fric, dar credinţa lui Mekhitar era mai puternică decît albastrul gol al unei zile senine, decît orice gol, chiar dacă el era în ochii celuilalt.

La plecare i-a spus:

— Îţi place aici, n-o să vrei să vii cu mine. Curînd o să fie război şi ceea ce mi-am propus eu nu se poate înfăptui în timp de război, ne vom muta la Veneţia. Tu ai să rămîi aici. Am stat împreună doisprezece ani şi am făcut lucruri bune împreună.

Îi luă mîna şi i-o sărută, apoi se întoarse cu spatele şi nu-l mai văzu niciodată pe Fric. Din acest moment Fric va deveni eroul nostru şi al închipuirii noastre:

Descriere a împrejurimilor precum şi a oraşului Modon, datorată lui Constantin Diichiti:

„De la Curt-bei până la grădinile Mothonii, sunt dealuri, văi adânci, surpături, munţi, piatră stee, pe unde iaste calea făcută în piatră, chesmeà-căldărăm; şi iaste şi câte o poieniţă, – iar loc fără de apă. Iar de la un loc, de unde podgoară la grădini, să începe dumbravă de măslini mulţi; unde şi sat iaste în curmătura munticelului, pe unde iaste cale de merge către Anavarini. Iar, după ce să sfârşaşte dumbrava măslinilor, să încep grădinile cetăţenilor, cu mulţime de copaci, lămâi, neramzi, rodii, chitri şi smochini, şi fieştecare grădină cu puţuri de apă bună. Dincolo de grădini iaste varuşul cetăţii, case multe; de unde înainte iaste luncă, meidan, de ţine până în corfosul Mării; unde iaste cetatea zidită. A căria iaste la loc bun starea, şi zidirea în patru cornuri: numai lungul ei iaste mai mare; şi de doao părţi ocolită de apa Mării, adecă de spre Răsărit şi de spre Amiazăzi. Iar de spre Miazănoapte, adecă de spre maidan, şi de spre Apus (unde şi poarta cea mare iaste, împotriva căreia iaste culme de munte nalt, ce vine pe marginea

Mării), iaste ocolită cu hindichiuri, şanţuri adânci, făcute de pietre încheiate, legate cu fier; prin care şanţuri întră apa Mării. Are cetatea cule mari nalte, şi, pe de afară de zidiu, pe lângă şanţ, sunt tabii de tunuri. Aşijderea şi înaintea porţii cei mari, şi afară din poarta cea mare, mai are încă doao portiţe; ci una iaste către Căz-Culà, de spre corfos, iar alta iaste de spre Mare. Care iaste făcută cu meşteşug pe dedesupt, de nu să cunoaşte întrarea ei, foarte strămtă. Iar Căz-Culà iaste zidită pe un prund de piatră ce iaste aproape de fundul cetăţii în corfos, precum şi la Anapoli; streaja cetăţii foarte bună. În cetatea cea mare sunt case multe, saraiuri, biserici, sterne de apă, şi afară din sterne iaste apă adusă de afară, pe urloaie, pe lângă muntele ce iaste împotriva porţii. De la Căz-Culà înainte, tot acoleà în corfos, de spre Răsărit, diastimă ca 3 miluri, iaste un munticel ca în chip de ostrovel, însă nalt: unde lăcuesc şi oameni“.

„Acum să aducem la mijloc iarăşi prochimenul războiului“ sau cum s-a făcut treaba după ocuparea cetăţii Corinthos:

„Deci ceilalţi Iniceri au început ca nişte lupi hrăpitori în Greci, în Frănci, în muieri, în copii şi în fete, a răpi toţi în toate părţile. Atunce să fi auzit cineva ţipete, vaete şi strigări, plânsuri, suspinuri şi tânguiri, că să despărţia bărbaţii de femei, copiii de părinţi şi fraţii de surori, trăgându-i cine peste zidiu, cine pe porţi, cine pe unde putea, făr’ de nicio milă... După aceia câţi n’au putut apuca robi, au dat jaf prin biserici, prin case, prin magazii, prin prăvălii, de răpia cine ce putea, şi fugia: cine potire, cine discoase, cine linguri, cine sfite, cine zvezde, cine epetrafile, cine cruci, cine icoane, cine candile, cine cărţi, cine sfeşnice, cine lumânări, cine aur, cine mărgăritariu, cine inele, cine brăţări, cine oglinzi, cine piepteni, cine arginturi, cine arămuri, cine talere, cine tipsii, cine linguri, cine furculiţe, cine tingiri, cine capace, cine pirostii, cine căldări, cine lighianuri, cine sahane, cine ibrice, cine frigări, cine

grătare, cine sfeşnice, cine mucări, cine velinţe, cine strae, cine cămăşi, cine postaje, cine in, cine şube, cine buboaoă, cine pături, cine cizme, cine poctale, cine dulămi, cine nădragi, cine brâne, cine brânişoare, cine măhrămi, cine peschire, cine mese, cine şervete, cine furci, cine fuse, cine fuioare, cine jerebii, cine sfârtoace, cine caere, cine gheme, cine spete, cine iţe, cine vârtelniţă, cine sucăli, cine mătasă, cine bumbac, cine lână, cine miţe, cine sape, cine satâre, cine sfredele, cine tesle, cine săcuri, cine topoare, cine ţevi, cine mosoare, cine ciorapi, cine călţuni, cine pălării, cine tichii, cine pieptene, cine peruce, cine cămăşoare, cine antirii, cine căiţe, cine pânzături, cine sticle, cine clondire, cine păhară, cine boţe, cine destie, cine burie, cine năstrăpi, cine oale, cine vin, cine rachiu, cine oţet, cine untdelemn, cine plătice, cine slănini, cine spete, cine şolduri, cine muşchi, cine cârnaţi, cine găini, cine cocoşi...“.

Ultimul capitol al cărţii, din care cititorul să înţeleagă că totul se va sfîrşi cu bine:

Fură aduse, întîi şi întîi, şapte măsline viermănoase. Le aduse Evemon Notarades:

„Domn am avut pe fălosul bărbat Evripilor, feciorul

Lui Evemon...“ care aduse cu el şapte măsline.

Şapte lămîi fură aduse apoi şi o coajă de pîine.

Soarele stătea peste ei, călare, dinspre Chifos Guneus.

Turcii băteau mai la stînga, în zidul pietros al cetăţii.

Protous cel iute, din pădurosul plai Pelion

apă aduse, în vase cernite şi multe.

Hiram cu brînză se arată ochilor lor, din pădurea Libanului

în care maimuţe şi păuni petrec laolaltă.

Armenii veniră plîngînd cu o smochină necoaptă.

Pe urmă Marion de L’Orme veni, cea des însărcinată,

cu două funde şi un prunc lepădat încă o dată.

Fundele fură legate de coş şi ele fluturară în aer.
Evemon Notarades, despre care s-a spus:
„treaba aceea o făcea cumsecade“, dădu semn de plecare...
Turcii băteau şi mai des în zidul de vest al cetăţii,
„Craiul Evrites porni la război pe meşterii vraci ai oştirii“.
Caii din Coa „ca paseri de repezi la fugă“
şi carul din Muţri, zălog peste ei, din carte ieşiră.
„Cu trei sute de scuturi de aur, fiecare avea cîte-o mină,
ei din casa Libanului ieşiră la luptă...“

Copiii apoi, plîngînd, fură urcaţi în coş, deasupra coşului flutura, ca o zdreanţă, o zdreanţă umflată cu aer cald, ea se întinse spre cer. Coşul se înălţă bălăbănindu-se şi din aer şi din coş, peste capetele lor căzură lacrimile celor doi copii pe care vîntul şi zdreanţa cu aer cald îi ducea dincolo de zidurile cetăţii, spre mare.

Lucrarea Creaţiei (1715)

Atunci cînd a vorbit cu Aaron Juda Hartman, rabinul din Spania, cel care poseda diplome de la Paris şi Tripoli, venit în Pelopones pentru a se îngriji de sărmanele lui neamuri dar şi pentru a se ocupa, nestingherit de nimeni, într-o cameră prăfuită şi încinsă de soarele peninsulei, de Kellippot, lumile de înveliş ale micilor demoni meschini ce ne dau tîrcoale şi ne aţîţă trupul şi mintea, spun, atît Fric cît şi Aaron Juda Hartman au căzut de acord că tot ce se va întîmpla în această carte ţine de domeniul miraculosului şi că, dacă cineva ar scrie despre tot ce a fost, ar trebui să-l numească, fără nici un fel de discuţie: *Lucrarea Creaţiei.* Dar şi, a spus Aaron Juda Hartman, rabin, şohet, mohel şi hazan totodată, dar şi mai mult, cercetătorul lumilor Kellippot:

„La dreapta, la stînga şi sub aceste trei lumi inferioare se întinde un tărîm cunoscut sub numele de Kellippot, sau Lumile de Înveliş. Acesta constituie un fenomen creat de forţe şi forme care se găsesc în afara echilibrului, care nu mai au un control conştient sau o funcţie constructivă în univers. Cabaliştii le conferă identitatea simbolică de demoni şi arhidemoni, simetrică cu nivelul îngerilor în Yezirah şi al arhanghelilor în Beriah“.

Dar şi, dincolo de *Lucrarea Creaţiei, Cartea Splendorii,* un *Zohar* pe măsură a tot ce s-a întîmplat, rînjind şi zicînd:

„Şi a văzut Dumnezeu că lumina este bună şi a despărţit Dumnezeu lumina de întuneric“.

Şi-a mişcat braţele rabinice şi de pe un deget i s-a desprins un solz de peşte care a plutit prin aer, aha!:

fiindcă Aaron Juda Hartman se ocupa şi cu disecţia peştilor, asistat de Fric şi de Marion de L’Orme, peştii îi cumpăra Fric, cel mai bogat dintre ei, cîteodată Marion, iar bieţii peşti foloseau la ilustrarea *scării fiinţelor* şi şi şi

Seara mîncau peştii şi vorbeau pînă se făcea iar dimineaţă şi poate că beau vin. Cînd răsărea soarele plecau în piaţă, unde pe zidul de sud al palatului prevedorului erau afişate ultimele decrete, ei le citeau, dinspre Coroni soarele de lăţea spre ei, erau

carevasăzică prin iunie, turcii urmau deja „drumul: Demotica, Cavala, Doiran, Salonic, Olimp, Larissa, Teba, Megara, sosind pe 13 iunie la Corinth cu o armată de 110 364 oameni“, aha: şi după ce citeau ultimul decret coborau agale şi cu soarele în ochi spre fîntîna numită Dejanira unde, cu părul în flăcări şi privind nestînjenită la soldaţii care păzeau fîntîna, ei îi dădeau ei apă, glumeau cu ea încălcînd regulamentul, îi aştepta Orjen, cea care acum are doisprezece ani şi fustă scurtă: Fric o săruta pe frunte şi părul lui negru se amesteca cu părul ei roşu, soldaţii priveau grupul format şi nu se hotărau să-l împrăştie: cu puteri nebănuite Aaron Juda Hartman făcea ca fîntîna aproape secată să se reverse peste pietrele prăfuite ale piaţetei şi rînjind spunea:

— Dumnezeu a făcut apa, voi o păziţi!

Soldaţii trăgeau în aer şi tot atunci bisericile începeau să-şi bălăbăne clopotele.

Fric spunea:

— S-a făcut ora! şi împreună cu Marion şi cu Orjen plecau spre cine ştie unde.

Aaron Juda Hartman rămînea singur în noroi şi în soare, spunea:

— Iată, grecii ne privesc!

Fîntîna se umfla atunci şi mai tare, undele ei reci se făceau un pîrîu scurgîndu-se către gurile însetate ale locuitorilor cetăţii, cei cu fîntîna păzită, ei se grăbeau să-şi umple ciuberele cu apă şi să-l binecuvînteze pe Aaron. Ei nu-l iubeau pe Aaron Juda Hartman, dar fără să-i pese de aceasta, el spunea:

— „Domneşte în mijlocul duşmanilor tăi!“

Rîdea nestingherit, oprea apa, apoi se ducea spre cîrciuma lui Evemon Notarades, Căpitan de Corinth, unul chior şi crăcănat:

— Te-ai înhăitat cu Fric, călugărul armean şi nu numai atît, şi cu curva lui, Marion de L’Orme. Ca şi cum noi n-am şti cine e Marion.

— Mai e şi Orjen! spunea Aaron Juda Hartman.

— Vrăjitoarea aia mică cu părul roşu, spunea Căpitanul de Corinth, aducea vin, vinul era din

Monamvasia.

Apoi aducea peşti fripţi:

— Ăia au plecat, călugării vreau să zic, de ce nu a plecat şi Fric?

— Nu ştiu, poate că a plecat şi nu ştim noi.

Cîrciuma era goală fiindcă oficial era închisă de două săptămîni şi mai bine. Soarele era acum deasupra caselor albe şi mute şi uşor transparente în lumina lui. Foşnetul mării nu se mai auzea deloc şi puteai să-ţi închipui că amiaza a poposit peste cetate.

Dar, atunci cînd s-au cunoscut, spre seară, în cămăruţa lui Aaron, Fric a continuat să povestească:

— După plecarea lui Mekhitar, a doua zi poate, am coborît printre stînci pînă la malul mării şi, după ce mi-am spălat picioarele în apa ei limpede, apoi trupul, m-am întins pe spate şi am privit cerul gol.

Fric s-a sinucis a doua zi după plecarea călugărilor mekhitarieni şi de abia a treia zi de la întîmplare l-a găsit Orjen putrezind pe malul apei. A simţit mirosul şi apoi l-a văzut.

— Iată un bărbat mort şi cu maţele atîrnîndu-i din burtă şi albindu-le apa rece a mării.

Priapic, Fric murise cu falusul ridicat ca un catarg şi bălăbănindu-se în vînt. Ea s-a apropiat şi l-a privit şi a ştiut că e mort, pe degetele lui de la picioare se prinseseră melci multicolori, iar maţele pe care le spăla apa erau ciugulite de peştişori-sabie.

— Iată un bărbat mort, dar mai falnic decît alţii în situaţia asta!

Buzele îi erau vinete şi limba îi atîrna umflată şi roşie peste ele, muşte mici şi agere o împungeau lacome, îşi sugeau hrana.

— Pute şi bărbăţia lui se bălăbăne în vînt, ea este vie încă şi poftitoare de trup subţire şi tînăr.

*

Demétrios are acum cinci ani, el coboară printre coconarii sălbatici şi neramzii în floare către malul mării. Soarele e în stînga lui, caprele în dreapta, ele sînt două şi el le păzeşte, ele îl păzesc pe el. Caprele behăie şi se bes la ivirea mării, apoi în salturi bruşte pornesc către întinderea piezişă din faţa lor, orizontul le taie în două, ele sînt două capre pe care un copil, el fluieră şi îşi fereşte pulpele de acele neramzilor, o vede pe cea care, iată, cu picioarele desfăcute, dintre picioarele ei curge un şuvoi fierbinte, repede intrînd în nisip, aha, ea este. Demétrios o ştie pe Orjen, lîngă ea mai este însă ceva, priveşte dîra subţire dintre picioarele ei, îi vină poftă şi lui: el se pişă pe curul unei capre, ea, capra se împinge cu fundul spre orizont, el, orizontul, se dilată puţin luînd forma unui fund de capră. Marea se opreşte din legănat, o vreme, scurtă.

— Cine e ăsta? întreabă Demétrios, micul păstor, caprele amuşină pe lîngă cadavrul lui Fric, behăie şi se căcărează:

— Nu ştiu! spune Orjen, priveşte în gol.

Părul lui Fric este împletit cu alge şi din cînd în cînd cîte un val îi spală creştetul capului, capul lui se bălăbăne într-o parte şi alta, îl sperie pe băiat.

— Nu pare mort de tot!

— Nu pare! spune Orjen, ea priveşte către falusul falnic şi care…

Demétrios se apropie de cadavru, îl priveşte o vreme, apoi aplecîndu-se, cu un deget murdar îi ridică o pleoapă:

— Dacă nu e mort, acum ne vede!

O muscă subţire şi ageră se aşază pe ochiul lui Fric, îşi înfige trompa în albul lui, suge ceva de acolo.

Caprele se cuibăresc lîngă trupul lui Fric, behăie speriate. Cei doi copii se zbenguie mai încolo pe plajă, culeg scoici pe care le pun la ureche:

— Ce auzi tu, Demétrios? întreabă Orjen.

El aude vuietul mării, vuietul este sufletul acestui cadavru căutîndu-şi culcuş alături de noi, se zbate şi

geme, ea vine cu scoica şi o pune la urechea lui Fric:

— De ce faci asta, Orjen?

Ea nu răspunde nimic, priveşte în gol şi dincolo, acolo unde e apa, şi din ea se ridică o trombă, un vîrtej, ceva.

Caprele behăie iar, muştele se zbat într-un luciu oprit şi distinct.

— Mi-e frică, spune băiatul, îşi freacă prepuţul şi tace.

Ea adună maţele lui Fric, le face ghemotoc, le îndeasă în burta căscată. Un maţ atîrnă mai lung, e plin cu nisip şi greoi se leagănă cînd se-arată vreun val.

— Mi-e frică, spune băiatul, dacă nu e mort o să se scoale şi o să ne bată.

Soarele e deasupra capetele lor, stă acolo căscat ca vulva unei meduze, se face într-o vreme albastru. Corăbii se arată în zare.

Orjen ia maţul cel greu, îl îndeasă în burtă. Îndeasă acolo, încercînd să cuprindă între gurile burţii *cele ce sînt*, maţele alburii care colcăie în mîinile ei, ele se răsfiră prin aer şi hoitul lui Fric duhneşte a ceea ce este, e greu să mai ştii cum va fi după aceea sau mîine.

— O să-l cos şi el se va face la fel cum a fost înainte, spune Orjen, îşi ridică privirea.

Fric se va face aşa cum a fost: un călugăr armean cu privirea golită de lume.

— Mi-e frică, spune băiatul, priveşte fetica, picioarele ei desfăcute călărind pe pieptul păros a lui Fric, i se zbat pleoapele şi, şi mai mult decît asta, îşi bîţîie puţa şi bucile vineţi de frică.

Ea se ridică şi crăcănată, soarele îi cade de pe creştet sub tălpile ei goale şi creţe. Caprele behăie şi aleargă luînd lumina în coarne. Fric este mort, el zace şi pute şi ziua de vineri roade din trupul lui adormit.

Orjen, după cum am văzut, asistată de două capre şi de băieţelul Demétrios i-a vîrît maţele la loc lui Fric şi a doua zi, aşa cum a spus, a venit cu un ac şi cu aţă şi i-a cusut burta în care maţele clefăiau. Fric n-a vorbit şi nu s-a clintit din locul în care murise.

Călcîiele lui, roase de peşti şi de apă, lăsau să se vadă oasele galbene şi veşnice care sîntem. Şi totuşi, atunci cînd ea i-a acoperit privirea cu degetele ei subţiri şi roz, coborîndu-i pleoapele scofîlcite peste albul ochilor, el a căscat gura şi din plămînii lui a ieşit un horcăit de om mort demult care spune:

— Mulţumesc, Orjen.

Soarele era acoperit de nori subţiri şi mişcători. Pe urmă soarele s-a ivit o vreme, nu multă, încălzindu-i, Orjen nu s-a speriat şi nu s-a gîndit la ce face, a mîngîiat fruntea bărbatului mort, ea era rece şi foarte îndepărtată, i-a aranjat părul, apoi s-a pus cu fundul în nisip alături de el:

— O, Fric, tu trebuie să învii şi să cari lumea aceasta în spatele tău, spuse fetiţa Orjen, cea cu bucile acum în nisipul călduţ şi privind marea cu corăbii înfipte în ea.

Trupul lui Fric puţea şi mai tare, atrăgea pescăruşii cei lacomi. Orjen luă o creangă şi o înfipse la căpătîiul lui speriind pescăruşii, ei se înălţară planînd cu ciocurile îndesate în piept.

Orjen se scoală, părul ei străluceşte acum în aerul limpede, pare o flacără roşie ce se îndreaptă spre dealul pe care, mărăcini şi roşcovi sălbatici, neramzi şi mersini cresc laolaltă. Mersinii miros a femeie proaspăt spălată, ea se afundă în ei, caută tufele dese cu spini, le smulge din pămîntul pietros, palmele ei sîngerează şi suferă, ea îşi suflă în palme, coboară. Acoperă trupul lui Fric cu mărăcinii prin care bîzîie albine spre florile mov şi destule. Sub mărăcini şi duhnind, Fric îşi doarme somnul de veci, apă sărată îi spală călcîiele, crabii îi ciugulesc tălpile putrede, ziua de sîmbătă se încolăceşte pe, roade din trupul lui adormit.

De pe deal coboară acum caprele cu băiatul Demétrios, el îşi flutură puţa în vînt; simte mirosul care acoperă mirosul mării, mirosul algelor putrezind în mormane, unde garizi îşi zbat picioruşele şi o scoică agonizează alene. Cercetează hoitul lui Fric de sub mărăcini, burta lui cusută şi gri-vineţie, umflată şi legănîndu-se ba într-o parte, ba în cealaltă a lumii.

Caprele se trîntesc în nisip, privesc marea cu pupilele lor ca un tăiş de cuţit şi rînjesc şi behăie înspre valuri. Nisipul le încinge spre uger, ele adorm cu marea înfiptă în coarne.

— Să nu spui la nimeni ce e aici, spune Orjen, tace.

— Ba o să spun, spune băiatul Demétrios, şi tu n-o să mai vii la biserică, ba chiar or să te strîngă de gît.

— De gît o să te strîng eu, spune Orjen, se apropie.

Băiatul se dă înapoi, se împiedică de un morman de alge, cade cu fundul în ele, marea îi clipoceşte în fund, părul ei roşu îl sperie şi unghiile ei înfipte în aer. Ea se pune cu fundul alături, apa clipoceşte şi în fundul ei:

— Te rog să nu spui nimic şi mîine cînd o să cînt la biserică o să mă gîndesc la tine şi o să-ţi dau toţi colacii Mariei Dragases şi vinul.

— Bine, spune băiatul, cerul s-a răsturnat către mare, soarele îl trage acolo, colacii Mariei Dragases sînt buni.

Stau şi privesc către Fric. Duminică nimeni nu va veni la el. Soarele se afundă alene în mare.

Duminică, îmbrăcată într-o rochie scumpă, după ce cîntă în corul bisericii, Maria Dragases o aşteptă pe Orjen pentru a-i dărui colacii şi vinul, dar mai ales pentru a o invita în casa ei unde, spunea ea, copiii o aşteaptă ca să se joace şi să cînte. Orjen luă colacii şi vinul şi privi într-o parte, pe lîngă măslinul care le umbrea frunţile:

— O să vin mai tîrziu, mulţumesc, doamnă, îngînă şi apoi se întoarse şi rupînd-o la fugă, curînd nu se mai văzu.

Maria Dragases îşi porni trupul spre palatul pe care îl stăpînea, visa sunetele amiezii şi gustul îngheţatei de după, cu felii de lămîie înfipte în ea. Lumea o privea şi îşi dădea coate, gurile o bîrfeau, urmaşa împăraţilor bizantini îşi legăna fundul sub nasurile lor, grecii bătrîni croncăneau şi se ploconeau, şi ea era tînără şi frumoasă şi văduvă de cinci ani, atît cît avea şi băiatul cel mic. Constantin Dragases pe care-l iubea ca pe ochii din cap. El era acum bolnav de pojar şi şi-o dorea pe Orjen cu care să se joace şi să cînte şi Orjen să-i pună palmele ei reci pe obraji, să-l desfete şi să-l adoarmă. S-o lăsăm să-şi vadă de treburi. Nu are de unde să ştie ce va face Orjen, ceea ce chiar a început să şi facă, îşi mişcă agale picioarele pe sub fuste şi fustele se înfoaie pe drumul de piatră şi-n soare.

Din palatul administrativ Giacomo Minotto, prevedorul, o priveşte printr-o lunetă pe Maria Dragases şi cînd n-o mai zăreşte îşi soarbe grăbit paharul cu vin pe jumătate golit şi se bese. Apoi îşi comandă mîncarea şi vinul, micul dejun carevasăzică, îşi blestemă zilele şi viaţa fără lagună şi curve. Şi la el, în timp ce mănîncă, intră Francesco Tron, gălbui de nesomn, pustiit de femeile grece:

— Mănînci şi bei şi te beşi, spune după ce se aşază, Franceso Tron.

Dante de Malamucco, locotenentul, în timp ce visează la fundul lui Marion de L'Orme, îi împinge scaunul sub fund, se îndreaptă de şale, ascultă şi tace:

— Dar şi tu stai sub fusta lui Marion, spune prevedorul Minotto cu gura prea plină, împroaşcă în dreapta şi stînga firimituri şi salivă.

Francesco Tron îşi umple paharul, face un semn locotenentului Malamucco să iasă, apoi bea.

Întorcîndu-se şi rupînd-o la fugă, în dreptul grădinii lui Petalades, băiatul Demétrios o aştepta pe Orjen, ea se opri dintr-o dată. Demétrios era spălat pe faţă şi ochii îi luceau negri:

— Ai adus?

Orjen îi întinse legătura ce o purta în mîna stîngă, zîmbi către cer, dinţii i se zvîntară în aerul cald şi uşor legănat dinspre mare.

Se întoarce şi porneşte agale, ca orice femeie, spre casa Mariei Dragases, palatul. Soarele îi învîlvoră părul.

După ce-şi mănîncă chefalii, Aaron Juda Hartman bea vin şi joacă zaruri cu Evemon Notarades, trăncănesc în timp ce zarurile se rostogolesc într-o parte şi într-alta: vorbesc greceşte şi amîndoi îşi sîsîie cuvintele, despre turci dar şi despre prevedorul Minotto, despre decrete, despre muierile Gaspara şi Manina, despre Maria Dragases, urmaşa împăraţilor bizantini. În cîrciumă, de după obloanele trase, e un întuneric plăcut, zarurile zuruie asemeni, se aud bătăi în oblon, e patrula şi ea e condusă de Malamucco, locotenentul ce-şi bîţîie curul cînd vede vin sau muieri: rîde şi intră, vrea peşte fript pe grătar şi vin rece din beciuri, soldaţii dorm cu muştele-n gură, pe-afară. Trăncănesc în continuare despre *boala frîncească* şi Rialto, Tron pare să fie omul unei *respectabile persoane,* limba le este acum curgătoare precum apa sau vinul, apar pe masă ducaţii şi ei, o duzină, fac un ţechin, aurul străluceşte peste lirele de argint:

— Voi aţi fost întotdeauna bogaţi, spune Dante de Malamucco, îl priveşte pe Juda.

— da, spune acesta, îi rînjeşte în nas,

chior, Căpitan de Corinthos, Evemon Notarades, aruncă zarurile, ele se duc, cinci, într-o parte şi alta, Evemon strînge banii cu palma făcută căuş; iar despre Tron:

— Nu, să nu mai vorbim, ăsta are urechi şi în cur, spune locotenentul, să bem.

— dar el ne omoară.

— vin turcii şi ei or s-o facă mai bine ca el.

— care sînt ultimele zvonuri?

— ei bine, turcii bat bine din tunuri, dar noi sîntem sub ziduri.

Răstoarnă paharul cu zaruri cel ce-a vorbit, Malamucco, ele se duc într-o parte şi alta. I s-au dus ţechinii şi lirele de argint, îl priveşte pe Juda:

— De la curve iei boli, şi una-i mai rea decît alta!

— Vorbiţi despre *boala frîncească*? cel chior întreabă.

— Da, despre ea şi cum urcă prin tine, din scula bărbatului înspre creier!

— Să vedem! spune Aaron Juda Hartman şi puţa lui Dante apare pe masă şi ea e vînătă toată de parcă ar fi muşcat-o vreun cîine:

Aaron o apucă, o cercetează o vreme, trage de pieile ei flasce, rîcîie cu unghia o umflătură ca o boabă de linte şi aidoma ei la culoare, Dante se screme să tacă.

— Nu e nimic, dragul meu, încă, şi puţa se-ntoarce acolo unde-i e locul, cînd se aşază, Dante se aşază cu curul pe ea şi zbiară, zîmbeşte apoi şăgalnic şi tace.

Casa Mariei Dragases e un mic palat aşezat înspre zidul de vest al oraşului şi din grădina de portocali, prin frunzişul ei alunecos, se poate zări marea. Soarele este acum deasupra grădinii, lumina lui e ca o lămîie necoaptă, fructele luminează aşijderea, vîntul cară spre ţărm mirosul mării, clipocitul. Casa e cu obloanele trase, ei dorm sau se învîrt sub cearceafuri în lumina difuză; cu pulpele larg desfăcute, Maria Dragases aşteaptă după-amiaza, gustul ei venind răcoros dinspre mare, degetele mîngîie sexul păros născător de copii, el se desface din buzele-i roşii şi creţe fremătînd ca o algă, aerul lipicios pătrunde prin tuburi călduţe în creierul ei, se încolăceşte acolo, ea cască şi-şi strînge picioarele, se întoarce cu curul la noi. Fundul ei este aidoma unui burduf pe care apeşi însetat, şade cu o mînă-ntre pulpe, unghiile ei se înfig în carnea prea albă, icneşte şi dinţii i se văd sub răsuflarea greoaie, îşi mîngîie ţîţele cu stînga făcută căuş; lumea pare aidoma ţîţelor ei dormitînd şi lîngă ele se joacă copii, degetele lor grăsuţe se întind spre sfîrcuri, sfîrcurile se lungesc de o palmă, par să amuşine lumea, cearceaful, ele sînt tuburi prin care lumea se scurge-n afară, se face cum e: o grădină şi o casă, şi la poalele lumii un bărbat mort simţind toate acestea şi vocea fetiţei Orjen:

— Maria Dragases!

Maria Dragases tresare, e goală şi goală se întoarce spre noi cu ochii închişi şi visîndu-şi lumea din pîntecul ei: o poftă nebună de viaţă şi o scîrbă nebună: lumea se stinge, se face pitică, ea se ghemuie, se destinde oftînd, se trezeşte: saliva din gura ei este acră şi rece, părul îi miroase a fier şi-a pucioasă: surîde!

Maria Dragases s-a trezit pe la orele şase în după-amiaza acelei duminici. Dormise o jumătate de oră şi acum, transpirată şi puţin buimacă, sună din clopoţel. Vine o servitoare bătrînă, da, copiii dorm încă, cel mic, Constantin, a băut lapte şi a adormit cu burta umflată în sus.

— Vreau şi eu lapte, Euphemia, spune Maria Dragases, clipeşte spre draperiile trase.

Euphemia îi aduce o cană cu lapte; proptită în perne, cu picioarele puţin desfăcute, Maria soarbe din cană, laptele e rece şi aducător de copii, îl simte aşa în burta ei albă şi netedă ca o faţă de pernă.

— Poţi să pleci, spune, mai soarbe o dată şi buza de sus i se mînjeşte cu lapte de capră.

În drum spre Maria Dragases, Orjen se opreşte la cîrciuma lui Evemon Notarades, obloanele sînt trase şi cîrciuma e goală la ora aceea. Lipăie cu picioarele goale pe duşumelele goale şi proaspăt spălate, pantofii, două botine-argintii cu şnururi ce strîng glezna strîns, îi are în mînă, dă cu ochii de chior, Evemon se holbează:

— Mi-e foame, spune Orjen şi din palma ei licăreşte stins un ţechin, pune ţechinul pe masă, Evemon se aşază cu curul pe scaun, priveşte şi spune:

— Eşti bogată, Orjen! priveşte moneda, părul ei roşu şi verde acum.

— Ce-ţi pasă! spune Orjen, îşi aranjează pantofii pe masă spre stînga, îi împinge cu cotul.

Evemon Notarades îi aduce mîncare: brînză de capră şi pîine şi ceapă şi vin într-un clondir pîntecos şi rece, de pe clondir se preling broboane ca roua. Orjen mănîncă şi apoi bea sorbind pe-ndelete din burduhănosul clondir, îşi şterge fruntea cu mîna făcută căuş şi adoarme, îl visează pe Fric, figura lui cu gura căscată şi limba ieşindu-i de-o palmă-n afară. Evemon Notarades o mîngîie pe părul ei roşu şi verde, sughite privind-o.

Amiaza trecu astfel peste ei, poposi în odaia lui Tron, acesta îşi scrie raportul cu o pană de gîscă. Este în pielea goală şi trupu-i e plin de muşcăturile femeii ce zace tăcută sub baldachinul făcut dintr-o catifea verde şi voal, ea e Marion de L'Orme. El se ridică din jilţ, se scarpină cu pana în fund, apoi o înmoaie-n cerneală, scrie stînd în picioare, pe cur are cîteva bube aşa cum au puberii pe faţă, îşi pipăie bubele gînditor la ceea ce face. Marion se scoală alene şi fără vreun zgomot anume, îl sărută pe şira spinării sărată; el spune:

— Am treabă acum, mai scrie, apoi se întoarce spre ea.

Ea are ţîţele răsucite spre subţiori şi pielea zgrunţuroasă pe umeri şi rece, o încalecă trîntind-o pe pat, ea îşi desface picioarele şi geme cu ochii mijiţi prefăcut şi-şi împinge curul în sus proptindu-se în călcîie.

Orjen se trezi despuiată în patul Căpitanului de Corinth, Evemon Notarades, şi pe el îl văzu privind-o cum doarme, cum clipeşte din singurul lui ochi şi spunînd:

— Aş putea să te iau de nevastă de-acuma, Orjen, eşti femeie şi puful ţi-a mijit între pulpe!

— Aşa o fi, spune Orjen şi cască, îşi strînge picioarele şi se întoarce cu fundul la el.

— Eşti coaptă şi într-o zi un Căpitan de Corinth nu va fi prea puţin pentru tine.

Orjen se scoală, îşi caută hainele care zăceau boţite sub fundul lui leneş şi gras, îl împunse cu un deget în piept şi ţîţele ei mici tresăriră, ea spuse:

— Este tîrziu şi am treabă. Maria Dragases mă aşteaptă, dacă nu-mi dai hainele o să-ţi pîrlesc barba de ţap nătărău, se întoarse şi apucă lumînarea care ardea într-o cană luminînd încăperea cu obloanele trase, părul ei luci verde şi roşu, ţîţele ei împunseră aerul ca două corniţe; apropie lumînarea de barba Căpitanului de Corinth, el privi surîzînd flacăra pîlpîind rece şi albă, îşi întinse labele negre, se aplecă şi o sărută pe Orjen în creştetul capului, ea se zbătu ca un peşte, lumînarea îi căzu dintre degete, nimeri în capul lui Notarades, unde se stinse sfîrîind, apoi alunecă pe podea.

Duminica se scurge aşa pe sub tălpile lor, ţesută din ore şi pofte.

La ora patru din după-amiaza aceea, Giacomo Minotto, prevedorul oraşului Modon, îşi bea a şasea sticlă de vin şi se scobeşte în nas transpirînd din belşug. Este gras şi ciupit de vărsat pe pometi, se plictiseşte şi ar vrea să mai dea un decret care ar împinge lumea-nainte, despre găinile cu curul golaş şi care fac trei ouă pe zi, cum să fie ele crescute, felul şi chipul, găinile astea galeze îi macină fericit vremea, toţi grecii vor creşte aceste găini începînd din vara aceasta, şi vremuri mai grele, războiul şi foametea şi asediul, întîmpinate vor fi cum se cuvine: îşi toarnă şi bea. Sună din clopot şi mai cere o sticlă, a şaptea pe ziua de astăzi, i-o aduce Apostolo Zeno, cel cu nasul ca un cîrnat atîrnîndu-i în gură. Apostolo pune sticla pe masă, îşi suge mucii şi tace.

— Stai jos, spune Minotto, şi scrie!

Îşi dictează decretul prin care, sub ameninţarea pedepsei cu moartea, toţi grecii vor creşte găini ouătoare din cele fără pene pe fund, numite galeze. Zeno scrie grăbit şi îşi muşcă nasul cu dinţii gălbui şi întorşi în afară. Balele-i curg pe hîrtie, se amestecă cu cerneala. Termină şi-ntreabă:

— Mai aveţi vreo nevoie cu mine?

— Să-ţi văd bucile, comandă Minotto, se-aşază-ntr-o rînă.

Supus, Zeno îşi lasă nădragii în vine şi se întoarce cu curul spre cel ce priveşte, bucile îi sînt slabe şi cenuşii şi gălbui înspre şale, din gaura lor iese un smoc de păr lung de un cot:

— Văd că n-a mai crescut, constată Minotto, apucă de smoc şi trage de el, Zeno scapă un vînt puturos şi verde. Ai mîncat varză, spune Minotto, şi salam din carne de capră.

— Aşa e, îşi clatină capul Zeno.

Primeşte apoi poruncă să-şi tragă nădragii şi să deschidă obloanele.

— Potriveşte-mi luneta spre ferestrele Mariei Dragases, ordonă Minotto.

Sînt trase obloanele şi luneta se-ntinde spre cea care, în pat, îşi face siesta şi somnul.

— E acolo? întreabă Minotto şi Zeno îşi scutură şalele şi priveşte uitînd de stăpîn, coboară lentilele înspre pulpele ei, întinde mîna şi degetele i se agită prin aer, rîcîie zidul, tencuiala i se înfige sub unghii.

— I-acolo, spune şi-şi pipăie nasul cu limba, se scarpină-n cap şi apoi între buci.

Maria Dragases nu doarme, stă goală şi albă şi prin luneta întinsă spre ea îl priveşte pe cel care priveşte, pe noi, se scarpină între ţîţe, se întoarce cu fundul la noi, spune:

— Adu-mi nişte fructe, Euphemia, şi pregăteşte-mi baia!

Tăcută şi neagră ca o lăcustă, servitoarea aduce un talger cu struguri, smochinele sînt şi ele acolo; ea se scoală în fund, îşi pune tava între picioare şi înfulecă o smochină zemoasă, de pe bărbie zeama-i curge pe ţîţe.

— Mănîncă acum! spune Apostolo Zeno.

— Ce? întreabă cel ce ascultă. Aha! spune şi începe a şaptea sticlă de vin.

— Şi este goală şi zeama îi curge roşie de pe bărbie pe pîntec.

Prevedorul Minotto bea în continuare, apoi vrea să afle ce se mai întîmplă dincolo de lentile:

— A mai mîncat o smochină!

— Şi?

— Acum se linge cu limba pe buze şi stă cu picioarele desfăcute, tava e între ele.

— Este ora cînd ar trebui să vină Lichinie, doctorul, să o cerceteze.

Apostolo Zeno se îndreaptă din şale, îşi priveşte stăpînul, apoi priveşte limbile ceasului ce se crăcănează spre cinci, ora din carte.

— Ce te holbezi? zbiară Minotto, burta lui mistuie lumea.

— Păi cred că chiar este ora. Spune Apostolo Zeno. Voi cerceta!

Se apleacă din nou spre lunetă şi tace o vreme în timp ce îşi bîţîie curul:

Lichinie, doctor şi vraci totodată, este ras peste tot, adică în cap şi pe faţă, degetul lui îndoit bate la uşa Mariei Dragases, vocea îi sună de bas:

— Pofteşte, domnule Doctor, spune Maria, tocmai mîncam.

Uitîndu-se strîmb şi amuşinînd, Lichinie dă peste ea, se aşază pe marginea patului. Culege o boabă de strugure dintr-un ciorchine şi o sfărîmă între degete privind-o atent. Zeama i se scurge pe labe, picură pe cearceaf:

— Tocmai asta nu-mi place, spune şi tace.

— Şi acum? întreabă-ntr-o doară prevedorul Minotto, mai soarbe din vin, sughiţă şi tace.

— Acum e călare pe ea cu nădragii în vine.

— Şi strugurii? întreabă Minotto.

— Ei sînt acum sub curul ei, văd zeama cum curge din teasc.

— Aha, spune Minotto, începe să se gîndească la a opta sticlă de vin, la a noua.

Duminica se scurge aşa pe sub tălpile lor, ţesută din ore şi pofte.

Maria Dragases aşteaptă după-amiaza întinsă pe burtă, în răcoare şi calm. Copiii îi dorm şi ea pofteşte la fructe, smochine şi struguri, dar fructele stăteau cocoţate în alt anotimp, îi rînjesc de acolo. Se lasă dusă de gînduri spre toamnă, spre războiul ce bate la uşă. Îşi zîmbi sieşi, apoi se puse pe plîns cu faţa în pernă, fesele îi săltau în sus şi în jos, ea se gîndea la război şi la foametea ce-o să vină:

Copiii îi voi omorî şi apoi îi voi mînca precum o zeiţă-n vechime. Şi foame-mi va trece şi pofta de viaţă la fel, nu-mi va păsa de război şi de moartea cuprinsă în el, îi voi rîde în faţă, iar el îşi va rîde de mine, de noi.

Se întoarse cu faţa în sus, lacrimile i se scurseră-n voie pe lîngă urechi, o gîdilară pe ceafă. Surîse în gol şi îşi şterse obrajii cu pumnii.

Căpitanul chior de Corinth, Evemon Notarades, oaspeţi-aşteaptă în seara aceasta. Aprinde o lumînare şi o strigă pe mă-sa, ea îi ajunge pînă la brîu şi are mustăţi aidoma lui şi o ţăcălie de muşchetar. Cu lumînarea în mînă, căpitanul dădu brînci la obloane, lumina-n fuioare făcu lumînarea să pîlpîie. Femeia de-o şchioapă, Caliope adică, ieşi de sub masă:

— Ai nevoie de mine şi zbieri, gîfîi ea, se repezi şi-l muşcă de o pulpă, rămase atîrnată acolo cu fălcile încleştate.

Părînd că nu-i pasă, aşa cum îi şade bine oricărui fiu iubitor, el îi mîngîie cu laba lui aspră şuviţele rare de păr şi niciodată spălate:

— Vom da o petrecere cu curve şi vin pentru locotenenţii dornici de astea.

— Vine şi jidanul care spune că e doctor? întreabă ea lăsîndu-i pulpa în pace.

— Vine, că-i plac şi lui muierile nespălate şi albe şi puţind a curvă-ntre craci.

Proptindu-se în călcîie, Marion se înfige în ceea ce călare se înfige în ea, se zbate din şalele-i arcuite, sudoarea se scurge pe ele, oftează şi limba îi iese de-un cot, flutură-n aer şi cracii îi sînt acum în tavan, cearceaful îi soarbe sudoarea. Gîfîind, Tron se propteşte în ţîţele ei, între ţîţe e o mică băltoacă, de pe nasul lui picură apa. Ca un noroi este în gaura ei, clefăind atunci cînd vrei să-ţi grăbeşti pasul, ea zbiară şi muşcă din aer. Tron spune: „Acum!“ Ea se face ca o stană pe piatră, tot trupu-i aşteaptă triumful. Din Tron se scurge sămînţa cleioasă, ea se mişcă alene smulgîndu-i mici strigăte răguşite şi ultimele resturi de vlagă.

O muscă i se aşează lui Tron pe o bucă, caută carnea mîncată de bube, vai, Tron, o muscă mănîncă din tine!: trompa are o talpă, pe bubă cu talpa apasă şi carnea-o deschide puţin. Din porii lui Tron care doarme ies aburi, din aburi Marion se strecoară spre masă, ţîţele ei sîngerînd răstoarnă cerneala, ţîţele albe şi roşii sînt acum şi albastre, adoarme cu capul pe masă.

Cu pantofii în mînă, Orjen lipăie pe pietrele calde sub tălpile ei. Umbra îi este de-o şchioapă în faţă, pe umbra ei calcă alene visîndu-l pe Fric: „O capră-o să-i aduc, să-i dau să sugă din ugerul ei, poate învie precum altădată vreunul; şi smochine şi peşti fripţi şi vinul Căpitanului o să i-l duc şi nădragi ca să-i aibă pe drumuri“. Astfel gîndeşte cu capul în piept, nu-l vede pe Aaron Juda Hartman, cel care din port se întoarce privit de femeile grece, de bărbaţii ce scuipă în ţărînă legănîndu-şi bastoanele între picioare, nimereşte drept în braţele lui, el o înhaţă:

— Ce vrei? spune ea speriată, îşi ridică privirea şi fruntea îngustă şi albă.

— Nimic, ce-aş putea vrea? spune el, o întreabă.

— Nu ştiu, toţi vor ceva de la mine.

El îi mîngîie părul.

— Ţi s-a întîmplat ceva ce nu vrei să spui! spune el, degetele-i răsfiră părul roşcat şi înverzit pe la margini.

— Da, Evemon Notarades...

— Vino, îi spune Aaron Juda Hartman, sînt doctor, Evemon...

Ea îi întinde palma micuţă şi roz, babele rînjesc de după obloane: „A început cam devreme micuţa armeancă, aşa e cînd nu ai nici mamă, nici tată“.

Aaron Juda Hartman o conduce în casa în care de trei săptămîni stă, proprietăreasa le iese în cale:

— Vai, domnule doctor, dar asta este o cerşetoare.

Orjen se strîmbă la ea:

— Vai, Dominik, tu eşti a lui Dumnezeu.

Aaron Juda Hartman dă a lehamite din mînă, o împinge pe fată pe trepte. În casă-i răcoare şi întuneric, miroase a roşcove uscate la soare şi a trup de femeie curată.

— Eu miros aşa, spune Orjen, îşi clănţăne dinţii-ascuţiţi de lupoaică înspre ferestre.

Aaron Juda Hartman deschide obloanele, aerul cald de afară le învăluie trupurile şi mirosul sărat şi dulceag dinspre mare, mirosul lui Fric cu picioarele roase de valuri se strecoară între pulpele fetei. Ea cercetează odaia: peşti uscaţi şi cu gurile larg căscate

o privesc de prin colţuri, dinţii lor sînt mai ascuţiţi decît o aşchie înfiptă-ntr-un deget.

— Dezbracă-te! îi spune Aaron Juda Hartman, priveşte prin ea, ea începe să plîngă: aşază botinele pe duşumelele galben-spălate şi rochia-i cade mototol la picioare.

Maria Dragases se duce în sala de baie, atinge cu degetul apa ce clipoceşte-n bazin la picioarele ei. Îi surîde, apoi se vîră în apă şi apa îi vine pînă la ţîţe.

— Vom avea musafiri în după-amiaza aceasta, îi spune servitoarei tăcute, se cufundă în apă pînă la gît, apa miroase a mosc în nările ei, părul îi miroase aidoma.

Se ridică şi apa se scurge pe coapsele ei în mici pîrîiaşe-argintii.

— Mai vreau lapte! îi spune servitoarei, se lasă pe spate în apă, micul bazin clipoceşte pe margini. Ba nu! o să mi se umfle burta şi o să am crampe dacă mai beau, spune cu faţa plutindu-i pe apă, numai ea se mai vede şi pîntecul enorm rotunjit de lentila apoasă. Lichinie o să vrea probabil să mă consulte, primeşte-l aici.

— Nu a venit încă, spune Euphemia, dar va veni în curînd, mă duc să comand cele ce trebuie, veţi fi mulţumită. Şi cu Orjen ce să facem?

— Să vină aici, dac-o să vină. Vreau să o cert şi să-i dăruiesc un şirag de mărgele, adu-mi şiragul cu pietrele verzi, o să-i stea bine micuţei, şi spune-mi dacă copiii nu s-au sculat încă.

Iese cea care a ascultat aceste cuvinte, Maria Dragases pluteşte pe spate cu pubisul mărit de lentila apoasă şi cu picioarele larg desfăcute.

Intră Lichinie, adică doctorul ras peste tot, în cap şi pe faţă:

— Vai, domnule Doctor, nu mi-am terminat încă baia, te rog să mă ierţi.

— Tocmai asta nu-mi place, spune Lichinie, amuşină prin lumina verzuie şi călduţă pe margini.

— Voi fi gata îndată, spune Maria Dragases, faţa ei plutind în bazinul ce clipoceşte pe margini.

Lichinie se aşază într-un fotoliu şi tace.

— Poate vrei să fumezi, spune ea, se ridică-n picioare, apa îi şiroie de pe ţîţe pe pîntec.

— Nu vreau, spune Lichinie, îşi scoate nădragii şi păşeşte în apă: O să te consult aici, nu-mi mai pierd vremea cu tine, mai spune lipăindu-şi tălpile pe treptele ude.

— Cum crezi că este mai bine, spune Maria Dragases, se întinde pe apă ca pe un pat, i se văd unghiile de la picioare lucind sidefiu.

— Ia să vedem, copilă, în ce stare-ai ajuns.

Orjen se întinse supusă pe pat şi-şi desfăcu picioarele: ele erau subţiri şi pîrlite de soare.

— Oho, Evemon Notarades nu a glumit cînd a pus mîna pe tine!

— Aşa s-a întîmplat să fie, spuse fetiţa, tăcu.

El o pipăi cu degetele-i subţiri pe burta fierbinte:

— Da, burta îţi este mai caldă decît fruntea-ţi subţire. Îmbracă-te! spune şi se aşază pe o laviţă.

Peştii-mpăiaţi priveau către ei cu ochii sticloşi şi cu gurile căscate în gol. Ea se îmbrăcă şi supusă-i zîmbi.

— Aş putea să te angajez servitoare.

— O, nu, servitoare n-am să fiu niciodată. Dar nu despre asta e vorba, spune ea, se ghemui lîngă el ca o pisică mioapă.

El îi mîngîie părul tivit pe la margini cu verde: ea cască şi adoarme pe laviţa lui de burlac; el o lasă ghemuită să doarmă, privind-o şi aşteptînd ce-o să fie:

Duminica se scurge aşa pe sub tălpile lor, ţesute din ore şi pofte.

— Dar, vai, spuse Apostolo Zeno, cel cu nasul ca un cîrnat atîrnîndu-i în gură, nu te-aş fi deranjat niciodată ştiind că ai la tine în pat o femeie.

Micuţa Orjen îi rîse în nas lui Apostolo Zeno, apoi spuse:

— Acum o să plec, curînd voi veni iar la tine Aaron Juda Hartman, dar poate mai bine ar fi să veniţi amîndoi, împreună cu mine, la Maria Dragases...

— Maria Dragases e cu Lichinie-acum...

— Da, este doctorul ei, el o consultă, îi dă prafuri contra melancoliei şi alte din astea, îi face bine burta cînd ea i se strică. Dacă vreţi puteţi veni s-o cunoaşteţi, ea este o doamnă aleasă, care îşi creşte copiii într-o casă frumoasă şi mare.

— Nu putem veni neinvitaţi, dragă Orjen, spune Aaron Juda Hartman, iar Apostolo Zeno are alte treburi cu mine.

— Bine, atunci o să plec şi o să mă întorc mai spre seară.

— Nu ştiam că îţi plac şi copilele, spune Apostolo Zeno, îşi înalţă nasul din gură, apoi chicoteşte spre Juda.

— Vezi-ţi de treabă, spune Aaron Juda Hartman, nu pentru asta te plătesc prea destul.

— Oho, spune Apostolo Zeno fluturîndu-şi nasul de o parte şi alta a feţei, am veşti proaste, care de care mai proastă, apoi îşi scoase nădragii.

— Desfă-ţi picioarele, porunci Lichinie întinzînd un deget în aer şi ea supusă îşi desfăcu cracii.

Dar, vai, necurată intru în somn, cu cerneala curgîndu-mi printre picioare, adormi Marion gîndind aceste cuvinte.

Lichinie este un porc, desfăcîndu-i doamnei picioarele, bombăne Euphemia, el nu vede acolo nimic, dulcele miez, pofta cu seve, darnicul loc al femeii ce stă şi aşteaptă. Bombăne lîngă turma de capre, o capră se bese cu coada ridicată în cer, femeia miroase băşina călduţă, se reazămă-n cur şi oftează.

O, dar numai unul este bărbat, îşi spune Orjen lipăind pe pietrele calde, dar el este mort şi cu călcîiele putrezindu-i în apă, dar falnic s-arată cînd o fecioară priveşte la el.

Numai jidanii mai ştiu ce să facă cu o ţîţă stricată de pofte şi dinţi, se gîndi Caliope, baba cărînd stacane de vin.

Dar ce vrea să vadă el între picioarele mele, în bezna în care stau zilnic?

Gaspara îşi pune pe sfîrcuri poleială de aur, sfîrcurile sînt negre şi lungi şi moi ca o dudă:

— Tu pe care îl placi? o întreabă pe Manina Manin, care nimic nu răspunde.

Manina Manin are sfîrcurile întoarse-năuntru, ca două găuri de puşcă în ţîţe, poleiala nu-i este de niciun folos.

— Dar ai putea să ţi-o îndeşi în găurile alea!

— Cu limba, mai bine, s-o-ndese bărbaţii!

Peste greci o capră se bese cu coada între picioare: petrecerea poate începe!

Dar ce fac grecii acum?

Grecii aşteaptă dormind întîmplările viitoare:

Femeile grece călăresc pe valuri şi aşteaptă întîmplările

viitoare: un prunc zbierînd în mătasea de sînge!

Bărbaţii se-adună, mănîncă placenta din femeia ce naşte:

grecii-şi mănîncă alene copiii aşteptînd întîmplările

viitoare: bărbăţia zăcînd în ţărînă.

Lichinie împinse un deget în aer, apoi între picioarele ei desfăcute împinse un deget. Apa clipocea împrejur. Cu degetul în gaura ei mică întreabă:

— Masa e pusă?

— Da, şi pe ea sînt bucate.

El cotrobăie în ea, o excită puţin. Ea coboară sub apă, îi scapă din deget:

— Eşti bolnavă şi mie mi-e foame. Îţi trebuie un bărbat, spune Lichinie, se îndreaptă din şale.

— Dar şi tu eşti bărbat, spune ea scoţîndu-şi capul din apă.

El, plictisit, a lehamite îşi scutură mîna: puţa-i gălbuie pluteşte pe apă:

— Nu-ţi bate capul cu asta!

— O, dar eu nu vreau un bărbat, rîde cu gura larg căscată Maria Dragases, i se văd dinţii lucind galben în lumina după-amiezei.

Dar Tron ce face acum, lîngă Marion cea adormită-n cerneală?

El doarme, visează laguna, şalele ei alungite în noapte, muşte îi bîzîie pe la gură, muştele au o limbă subţire, întoarsă la capăt, cu care îi pipăie gura; dar iată! şuvoaie subţiri se preling pe la colţuri şi muştele s-aşază crăcănate acolo, le place gustul salivei, acreala ei dulce, îşi saltă aripile, cu cururi tărcate se scaldă-n saliva alunecînd spre bărbie, din ce în ce mai departe, pe gîtul lui scăldat în sudoarea sărată.

— Vai nu, nu mă strîngeţi de gît! îşi închipuie Tron, visează, se întoarce-ntr-o rînă, striveşte vreo trei mai îndrăgostite de balele lui, celelalte îşi iau zborul nedumerite, dau tîrcoale, amuşină locul:

Plictisite se rotesc spre tavan, se aşază acolo, un muscoi încalecă una: ea se zbate nebună, era o muscă virgină, dar acum e înfiptă-n muscoi, se-ncontrează: tavanul este un cer nesperat în care-şi propteşte lăbuţele, muscoiul o-mpinge în cer, femele borţoase şi rele de gură le dau tîrcoale: Tron doarme cu puţa sculată!

O muscă cu pîntecul plin se aşază pe puţa lui Tron: ea miroase-a bărbat şi ştie ce-nseamnă aceasta: îşi face toaleta acolo, apoi se cacă pe puţă. Prepuţul lui Tron se mişcă agale spre ea, îi prinde picioarele, ea se saltă cît poate, din curu-i tărcat se cască o gaură neagră: primprejur dau tîrcoale muşte bătrîne. Totu' se-nmoaie, prepuţul acoperă musca ferice, ea se zbate acolo o vreme, ştie acum cum e cînd te fute şi altul, nu o sperie apăsarea din spate, cînd ea este atît de plăcută, nici sufocarea ca o dulce visare, bine e să ai nădejde în tine, în gaura ta dătătoare de pofte, chiar dacă este atît de întuneric şi bine. El îţi mîngîie sînii şi palmele lui îţi acoperă gura şi ochii. Tu zbieri de plăcere şi gîfîi şi-adormi în bezna aceea.

Addenda

După lungi (şi nu întotdeauna amiabile) discuţii cu domnul Daniel Defoe, acesta a fost de acord să-mi acorde dreptul să folosesc părţi (nu prea multe) din cartea domniei sale, *Robinson Crusoe*. Şi anume, în mod special, din capitolul patru. Împrumutul va fi marcat cu italice. Plata pentru dreptul de folosinţă se va produce pe teren neutru, undeva în Cer. Va consta într-o sticlă de rom pe care, evident, va trebui să o beau cu o oră înainte să mor. Dacă moartea se va produce fără să mă pot achita de datorie, atunci domnul Defoe mă va considera în vecii vecilor un plagiator ordinar, pe al cărui cuvînt nu poate pune nici o bază. Mă rog la Dumnezeu, în care nu cred, să mă ajute să-mi onorez contractul.

Traducerea fragmentelor, deocamdată furate, îi aparţine domnului Petru Comarnescu. Domnul Comarnescu nu are nici o pretenţie asupra dreptului de folosinţă a traducerii. A spus numai că ar fi fericit să mă cunoască personal. Sper că, atunci cînd se va întîmpla, vom deveni prieteni. Mai ales că domnul Defoe a zis că nu va bea romul singur. Doamne ajută! Aşadar:

Capitolul IV. (după şapte ani)

Înotul pînă la corabia naufragiată pentru a-i lua proviziile. Gînduri asupra situaţiei mele. Corabia se scufundă.

(Fiind istovită, am adormit îndată. Am dormit adînc cum puţini ar fi făcut-o în aceeaşi condiţie. M-am odihnit bine şi m-am simţit mai înviorată decît mă puteam aştepta.[1])

Cînd m-am deşteptat se făcuse ziuă de mult. Cerul era senin, furtuna trecuse, şi marea nu mai mugea şi nu se mai umfla în talazuri, ca în ajun. Spre nespusa mea uimire, am văzut corabia noastră scoasă din bancul de nisip în care se împotmolise şi adusă de flux pînă aproape de stînca pe care fusese azvîrlită şi de care mă lovisem cu o zi înainte. Corabia se găsea acum cam la o milă departe de locul unde mă aflam şi era încă dreaptă. M-am gîndit că mi-ar prinde bine dacă aş reuşi să iau cîte ceva de pe vas.

Coborînd din sălaşul meu din copac, am căutat din nou împrejur. Mai întîi am dat cu ochii de barca noastră, azvîrlită şi ea la mal de către vînturi şi valuri, cam la vreo două mile spre dreapta mea. Am pornit de-a lungul ţărmului ca să ajung într-acolo, dar am dat de un ochi adînc de apă, ce se întindea cam pe o jumătate de milă. Aceasta m-a făcut să mă întorc, dornică să ajung mai repede la corabie, unde nădăjduiam să găsesc lucruri necesare traiului meu. Cam pe la nămiezi, marea era foarte liniştită şi atît de retrasă de la ţărm, încît puteam ajunge mergînd pe nisip pînă la un sfert de milă departe de corabie. S-a ivit însă un nou prilej de amărăciune. Mi-am dat seama că, aşa cum fusesem dintotdeauna, sînt din nou singură pe lume. *Mi-au dat lacrimile* şi am plîns vreme de vreo zece minute, *dar cu aceasta nu schimbam mare lucru. M-am hotărît aşadar să ajung cu orice preţ la corabie. Dezbrăcîndu-mă, căci era foarte cald,* mi-am cercetat trupul pe îndelete. Cred că aveam vreo două coaste rupte, şi sînul stîng era

vînăt şi dureros. În rest eram destul de întreagă, dar vînătaia de pe sîn m-a pus un pic pe gînduri. Văzusem destule femei care au murit de cancer la sîn şi asta numai din cauza unor muşcături repetate. Cum nu mai aveam de gînd să naufragiez prea curînd, m-am liniştit şi mi-am mîngîiat drăgăstoasă şi atentă sînii, apoi părul de pe pubis, mai jos n-am coborît fiindcă aveam altă treabă mai urgentă: să înot pînă la corabie.

Ajunsă în preajma corăbiei, am dat de o nouă piedică. Nu ştiam cum să mă urc pe punte, corabia fiind împotmolită sus, deasupra apei. Nu găseam nimic la îndemînă ca să mă prind. Am făcut o vreme pluta în apa călduţă şi răcoroasă totodată, apoi, din nou odihnită, am înotat în jurul corăbiei şi *am zărit, în fine, un capăt de frînghie ce atîrna de portsarturi şi pe care nu-l văzusem pînă atunci. Cu ajutorul lui m-am căţărat pînă sus. Ajunsă pe punte* mi-am uscat trupul la soare stînd întinsă pe scîndurile fierbinţi de la pupa. Uscată şi visătoare, după o vreme am cercetat corabia şi *am constatat că pereţii corăbiei erau găuriţi şi că pătrunsese multă apă în fundul ei, dar că era însă astfel aşezată pe marginea grindului de nisip sau poate de pămînt, încît pupa era mult ridicată, şi prora împlîntată adînc în apă. Pupa era deci ferită de apă şi fiţi siguri că primul meu gînd a fost să văd ce mai rămăsese neatins. Mai întîi am descoperit* fericită *că nici o provizie de pe corabie nu fusese udată. Fiind foarte flămîndă, mi-am umplut buzunarele cu pesmeţi.* (Desigur, aşa cum am spus, eram în pielea goală. Numai că domnul Defoe l-a convins pe cel care se ocupă de mine, după lungi discuţii şi sticle golite, să scrie *mi-am umplut buzunarele cu pesmeţi.*) În fine, revin: *Fiind foarte flămîndă, mi-am umplut buzunarele cu pesmeţi. Pentru a nu pierde timp, mestecam, căutînd mai departe. În cabina cea mare am găsit ceva rom, din care am tras o duşcă zdravănă.* Cu toată viaţa dezordonată pe care am dus-o după părăsirea Moreei, mai bine zis a Modonului, în 1715, m-am ferit să beau prea mult, ştiut fiind că cei care beau nu ajung

prea departe. Iar eu trebuia să ajung pînă în Brazilia, după şapte ani de peripeţii. Cum peripeţiile n-au niciodată vreo importanţă, trec peste ele. Prima duşcă de rom *mi-a făcut* însă *foarte bine*, aşa că am tras-o şi pe a doua. Mă simţeam aproape ca un bărbat în deplinătatea puterilor lui. *Nu-mi mai lipsea decît barca, pentru a lua cu mine tot ce-mi era neapărat necesar. Degeaba însă stăteam cu braţele încrucişate, dorindu-mi lucruri pe care nu le puteam avea.* Aşa că m-am întins din nou pe punte, la soare şi tot ronţăind la pesmeţi şi bînd rom, pînă la urmă am adormit cu picioarele uşor desfăcute şi căldura mă mîngîia plăcut între ele, pe pizdă.

Cînd m-am trezit soarele se înclinase spre ora unu. Îmi venea să mă piş, şi cu toate că corabia eşuase, n-am îndrăznit să murdăresc scîndurile gălbui şi frumos mirositoare. De obicei marinarii îşi fac nevoile într-o găleată pe care o golesc şi apoi o spală în mare. Pe vas eu aveam un ţucal de porţelan şi un mus se ocupa de el atunci cînd era nevoie. Aproape făcînd pe mine m-am hotărît să caut ţucalul. Nu l-am găsit pe al meu, în schimb l-am găsit pe al căpitanului. Nu fusese golit şi naufragiul nostru atît de groaznic părea să nu-l fi atins cu nimic. Icnind a scîrbă şi ţinîndu-mi nasul cu degetele, am urinat totuşi în el. În timp ce mă uşuram mi-am adus aminte *că sînt puse deoparte, undeva în* cală, *cîteva scînduri, nişte grinzi solide şi vreo două catarge de rezervă*. Aş fi putut să fac cu ele o plută cu care să car pe insulă tot ce-mi era de trebuinţă. Uşurată şi fericită am căutat scîndurile şi grinzile alea. Erau acolo unde bănuiam şi, renunţînd la catarge, am aruncat *peste bord toate bucăţile de lemn care nu erau prea grele şi pe care le-am legat mai întîi cu cîte-o frînghie pentru a nu fi luate de valuri.* Bălăcindu-mă cu picioarele şi cu curu' în apă în timp ce munceam, mi-am făcut în cap o listă cu tot ce aveam nevoie pentru a nu muri prea repede pe pămîntul pe care mă aruncase soarta. Nu eram prea lămurită de ce nu trebuie să mor prea repede, ştiam însă că voi avea nevoie neapărat de o oglindă, un

pieptene, precum şi de trusa mea de cusut în care erau multe lucruri folositoare unei femei singure. Soarele se dusese spre ora două. Aveam în cabina mea un cufăr cu rochii, dar ştiind că nu am ce face cu ele în singurătate, mi-am mutat gîndul în altă parte. Tot făcîndu-mi planuri şi aruncînd lemne peste bord, soarele a ajuns la ora patru. Pentru a nu mai pierde vremea am sărit repede în apă. Aveam o frînghie lungă de vreo douăzeci de picioare înfăşurată colac şi pe care mi-o pusesem pe umăr. Cu ea *am legat strîns capetele a patru* bîrne şi pe pluta astfel înjghebată *am aşezat cîteva scînduri scurte, pe care puteam călca*. Construcţia nu era prea rezistentă pentru a căra prea multe lucruri sau prea grele, dar m-am consolat cu gîndul că oricum nu puteam căra tot ce-mi oferea corabia. Am sărit din nou în apă pentru a mă întoarce pe corabie şi a scotoci. Depărtîndu-mă puţin, am admirat pluta şi soarele care asfinţea. Valurile clipoceau plăcut şi liniştitor, iar apa sărată îmi mîngîia pielea arsă de soare. Înotînd agale mi-am adus aminte de Fric, de picioarele lui scăldate în apa mării greceşti. Mi-am adus aminte de burta lui umflată şi de pula lui care se bălăbănea în soare şi în vînt ca un catarg al unei corăbii gata de plecare. Am lăcrămat şi valurile leneşe mi-au spălat lacrimile. Pluteam între ape ştiind că plînsul nu-mi foloseşte la nimic. Adică nu la ce fusesem învăţată că-ţi foloseşte plînsul. Mai ştiam că tot ce făcusem pînă atunci era viitorul meu: moartea. Şi mai ştiam, Aaron mi-o spusese într-o zi, că nimeni nu are dreptul să se gîndească la ce a fost, dacă nu e mort. Iar eu nu eram moartă! Aşa că am început să mă caţăr agilă şi udă pe frînghia ce atîrna de portsarturi. În timp ce mă căţăram am mai lăcrămat, totuşi, puţin, şi un vînt iscat din senin mi-a uscat lacrimile sărate care îmi iritau obrajii. Am lins cu vîrful limbii ultima lacrimă care mă gîdila la colţul gurii şi, fiind deja pe punte, cu apa şiroind pe mine, m-am dus în cabina mea, hotărîtă să dorm fără să-mi mai pese de nimic.

În cabină era un aer stătut, uşor muced. Am deschis un hublou şi m-am întins pe pat. Corabia se

hîţîna din rărunchi, scîrţîia ca o femeie ajunsă la cincizeci de ani, dar încă pofticioasă de o călătorie în adîncuri. Hîţînarea m-a împins spre somn: l-am visat pe Aaron, şi el mă căuta în, încercînd să afle ce-mi făcuse cu pula Căpitanul chior de Corinth. M-am excitat puţin, dar dincolo de excitaţie era camera plină de peşti uscaţi cu gurile rînjind şi cu dinţi ascuţiţi ca nişte ace. Mirosea ca atunci, a duşumele proaspăt spălate şi m-am trezit şi l-am văzut lîngă mine pe Aaron, figura lui uscăţivă şi ochii lui spălăciţi. El este acum mort. Toţi sînt morţi. Înainte să moară, Aaron Juda Hartman a cusut laolaltă cîteva petece şi din ele a făcut un balon. De balon a agăţat un coş şi în coş a pus doi copii. Turcii spărseseră zidul de sud, intraseră în cetate. Balonul plin cu aer cald s-a înălţat peste zidul cetăţii, a plutit către mare. Eu eram un copil, o fetiţă cu vaginul străpuns, în gaura mea mică şi neagră şi roşie intrase ceva străin, pula lui Evemon Notarades, Căpitan de Corinth. Petrecerea începuse în noaptea aceea, atunci cînd turcii spărgeau zidul de sud.

Visul s-a terminat şi, într-un tîrziu, m-am trezit. Braţele mele erau încrucişate pe ţîţele mele, pe coastele mele rupte. *Degeaba însă stăteam cu braţele încrucişate, dorindu-mi bucurii pe care nu le puteam avea*. Am suspinat. Corabia se hîţîna din cauza hulei într-o parte şi în alta. În pizda mea era întuneric şi dorinţă de împreunare. Eram lac de sudoare şi din ţîţe a început să-mi picure sînge.

Cînd m-am deşteptat se făcuse ziuă de mult. Cerul era senin, furtuna trecuse, şi marea nu mai mugea şi nu se mai umfla în talazuri, ca în ajun. Spre nespusa mea uimire, am văzut corabia noastră scoasă din bancul de nisip în care se împotmolise şi adusă de flux pînă aproape de stînca pe care fusese azvîrlită şi de care mă lovisem cu o zi înainte. Corabia se găsea acum cam la o milă departe de locul unde mă aflam şi era încă dreaptă. [...] *Coborînd din sălaşul meu din copac, am cătat din nou împrejur.* Era, cred, pe la nămiezi. Marea era foarte liniştită şi retrasă de la ţărm cam cu un sfert de milă decît în mod obişnuit. O

corabie eşuase aproape la o milă de mine. M-am dezbrăcat în pielea goală şi am intrat în apă. Apa era caldă şi rece pentru pulpele mele, părul de pe pubis s-a zbîrlit puţin, vulvele mele au atins apa şi s-au desfăcut ca valvele unei scoici. Am înotat, încercînd să mă apropii de corabie. Mi-era bine, dar nu atît de bine ca atunci cînd eşti mort. Pluteam prin apă, braţele mele zvîcneau înainte şi înapoi, apa mă mîngîia leneşă, mi-am dat seama cum este să fii mort şi să aluneci prin apă, nu îmi mai simţeam pizda, ţîţele mele se opuneau înaintării, acelei morţi. M-am întors pe spate şi părul mi-a căzut în adînc. În ochii mei s-a răsfrînt un cer palid şi în cer era o corabie. Ştiam că trebuie să ajung pe corabie şi că pe ea voi găsi lumea pe care o părăsisem şi de care nu-mi mai păsa. Fără să mă gîndesc am înotat într-acolo. Mi-era foame şi sete. *Ajunsă în preajma corăbiei, am dat de o nouă piedică. Nu ştiam cum să mă urc pe punte, corabia fiind împotmolită sus, deasupra apei.* I-am dat de trei ocol şi de abia într-un tîrziu, tocmai atunci cînd obosisem şi nu-mi mai păsa de nimic în mîngîierea călîie a apei prin care înotam, am descoperit o spărtură în pupa. Spărtura era destul de mare ca să poată intra prin ea un om mergînd în picioare. Eu nu eram om şi nu mergeam în picioare, aşa că am intrat prin ea fără nici o bătaie de cap. Am nimerit undeva în cală, într-o apă stătută şi puţind. Apa era nemişcată şi pe ea pluteau butoaie cu carne sărată şi două leşuri. L-am împins puţin pe marinarul Pedro, un negru din coloniile portugheze, de unde fugise pentru a fi împins, în cala unei corăbii eşuate, de mîna mea delicată şi roz. Plutea cu burta în sus şi părea mulţumit de împingerea mea. Cînd s-a proptit între două butoaie, am renunţat la el. Nu mai aveam nimic în faţă, iar din spate, prin gaura prin care intrasem se prelingea o lumină albăstruie tivită cu roşu pe margini. Eram în burta corăbiei. Am clefăit şi mi-a venit să vărs. Apa era neagră şi fără nici un cer deasupra. Mi-am legănat burtica în apă şi am început să-mi închipui cum o să mor acolo. Pentru asta m-am scufundat sub un butoi cu carne sărată şi, prinzîndu-l

între picioare, am început să sorb încet ceea ce mă înconjura. Burta mea se umflase atunci cînd am adormit. Dormeam sub butoi şi-l visam pe Fric. El era înalt şi o iubea pe Maria. Eu mă uitam la ei, cum el, falnicul bărbat se înfige în gaura ei uşor băloasă: se mişca în gaura aia, ea suspina din ce în ce mai umedă înăuntru, striga. M-am apropiat de ei, picioarele Mariei împingeau delicat (călcîiele ei roz) spatele arcuit al bărbatului. Ea a suspinat trăgînd aer adînc în piept, mîna lui stîngă i-a strivit o ţîţă, Maria şi-a tras curul un pic şi, apoi, zvîcnind, s-a înfipt toată în el. Mîna lui a lăsat ţîţa şi palma uşor transpirată i-a vîrît-o sub cur, de acolo a împins şi mai mult. Mi-am pus curul pe duşumelele proaspăt spălate, pizda mea s-a deschis puţin şi între buzele ei mari s-au întins, ca un himen de raze, treizeci şi două de fire băloase şi aşteptînd. Mi-am mîngîiat pizda aşteptînd moartea.

Cînd m-am trezit, în copacul în care îmi găsisem culcuş, soarele se ridica dinspre mare.

— Oricărui om deştept îi pare rău că s-a născut!

Camera era uşor boltită cu întuneric şi stîlpi de lumină ţineau întunericul deasupra noastră.

— Nimeni nu ştie că e deştept sau nu! spuse Aaron Juda Hartman.

— Oricît de proşti om fi, într-o zi începe să ne pară rău că ne-am născut.

Stăteam întinsă pe o laviţă şi, în pielea goală, îi ascultam. Trupul meu îl iubea pe bărbatul Fric, credeam că moartea lui nu e adevărată:

— Orjen, moartea este adevărată!

— Dar iată, Aaron, am spus, trupul meu este viu:

Cei doi bărbaţi s-au întors către mine: beau vin din pahare înalte şi mă priveau ca pe o scoică aruncată de valuri pe nisip şi agonizînd:

— Am o pizdă, am spus, în care oricine poate să intre. În ea sînteţi voi doi vorbind despre deşertăciune şi moarte. Şi despre tot ce a fost înainte.

— Lumea, spuse Aaron, este aşa cum spui tu! Noi însă construim o lume de gînduri şi cărţi. În lumea noastră eşti şi tu, Orjen, şi gaura ta micuţă şi roşie şi

gaura ca o conopidă scobită dintre picioarele Maninei Manin.

Imediat după discuţie, văzînd că mă scarpin în cap, în timp ce, Aaron mi-a cercetat capul. Părul meu era plin de păduchi. Mi-a tăiat părul de pe cap, l-a lăsat numai pe ăla de pe pubis. M-a mîngîiat pe el, spunîndu-mi:

— Ai dreptate, lumea stă în gaura asta ascunsă de păr.

M-a sărutat pe frunte şi s-a întors spre Fric:

— Ştiu că ai dreptate, dar tu eşti un leş descoperit de o fetiţă nebună, care vrea să te aducă înapoi la viaţă. Ştiu că viaţa e veşnică şi că moartea e o dovadă a veşniciei ei. Vii sau morţi e totuna. Dar eu sînt un preot al celor vii. Orjen este cea care se ocupă de morţi.

Dormeam şi din somn şi prin pleoapele închise priveam la rabin: el bea vin dintr-un pahar înalt şi Fric era mort şi uitat de toţi.

— Vei fi şi tu mort curînd! spuse Fric şi sorbi din paharul înalt. Tu şi ai tăi!

— Orjen va scăpa!

Fric se întoarse cu privirea lui rece spre trupul meu adormit, mă mîngîie cu privirea, aşa cum putea el s-o facă. Era o lumină călîie, de culoarea unei lămîi care nu s-a copt încă, şi cu gust sărat-dulce. Am continuat să dorm şi să visez. Ei vorbeau şi beau vin.

Mi s-a făcut din nou foame şi sete. Am coborît din copacul în care dormisem şi, leneşă şi lingavă, în picioarele goale, m-am îndreptat spre ţărm. Cred că pe drum am adormit de cîteva ori, aşa cum adorm soldaţii care mărşăluiesc prea mult. Foamea şi setea îmi trecuseră. Nu-mi mai păsa de nimic. Toţi din jurul meu erau morţi. Foşnetul unor păsări m-a readus puţin la realitate. Erau cîţiva papagali masculi care, plonjînd, m-au zgîriat cu ghearele pe umeri. Unul, mai curajos, a aterizat între picioarele mele, pe nisip. De acolo a croncănit ceva neînţeles şi drag mie. Ridicîndu-şi ciocul spre mine, papagalul a început să bocească precum femeile grece cînd le moare un pui. Mi-era frică fără să ştiu de ce. L-am

mîngîiat pe spinarea plină de păduchi şi atunci el s-a retras trei sau patru *feet* de mine. Ciocul lui încovoiat şi gros s-a ridicat spre fruntea mea:

— Şi tu eşti moartă, Orjen! a spus ciocul lui, era prea departe să-l mîngîi.

Am păşit fără să-mi pese de el şi m-am apropiat de ţărmul unde scoici şi crabi agonizau. Am spart o scoică cu două pietre şi am sorbit lichidul sărat-sălciu şi palpitînd gelatinos din ea.

Cred că dormeam de o viaţă în patul lui Aaron, pe ceva tare şi aspru. Aerul era uscat şi sărat şi Fric şi Aaron vorbeau şi beau vin din pahare înalte şi uşor aburite:

— Înainte sau înapoi nu este nimic!

— *Acum* însă există... Trebuie numai să-ţi închipui o secundă nesfîrşită în care sîntem prinşi ca nişte musculiţe pe cleiul unei plante carnivore. Călătorim o dată cu secunda asta prin timp, la nesfîrşit.

Cînd m-am deşteptat se făcuse ziuă de mult. Cerul era senin, furtuna trecuse, şi marea nu mai mugea şi nu se mai umfla în talazuri, ca în ajun. Spre nespusa mea uimire, am văzut corabia noastră scoasă din bancul de nisip în care se împotmolise şi adusă de flux pînă aproape de stînca pe care fusese azvîrlită şi de care mă lovisem cu o zi înainte. Corabia se găsea acum cam la o milă departe de locul unde mă aflam şi era încă dreaptă. M-am gîndit că mi-ar prinde bine dacă aş reuşi să iau cîte ceva de pe vas. Am mai spart o scoică şi am sorbit din ea. Îmi era greaţă şi somn. Am intrat totuşi în apa limpede şi pulpele mele s-au desfăcut şi braţele mele au îmbrăţişat apa. Ştiam oarecum ce am fost, puteam să-mi închipui ce voi fi. *Ajunsă în preajma corăbiei, am dat de o nouă piedică. Nu ştiam cum să mă urc pe punte, corabia fiind împotmolită sus, deasupra apei*. Am înotat în jurul corăbiei şi m-am rugat la Dumnezeu. Cu ajutorul lui sau poate numai dintr-o întîmplare, curînd am zărit un capăt de frînghie ce atîrna de portsarturi. Acum, cînd scriu, mă gîndesc că nu El, ci pofta mea de viaţă m-a ajutat să mă caţăr pînă sus. Eram goală, arsă de soare şi oarecum vitează. Ajunsă

pe punte am văzut un marinar mort. Avea burta umflată şi plesnită şi din ea îi ieşeau maţele. Mîna stîngă i se încleştase pe o sticlă de rom. Am încercat să i-o iau şi carnea de pe degetele lui s-a dezlipit căzînd, bucăţele uscate şi fărîmicioase, la picioarele mele goale. M-am scuturat de carnea lui aşa cum te scuturi de firimiturile unei pîini şi i-am atins faţa puhavă. Faţa lui s-a descărnat şi mi s-a arătat un craniu cu păr pe cap şi ochii plesniţi, în care se scurgea, nepăsătoare, lumina. Eram cu sticla în mînă. Am băut şi bînd, vrînd-nevrînd, m-am uitat spre cer. Era alb-palid şi, dacă aş fi putut să-mi închipui, un pic albastru. Părul mi se făcuse roşu de tot în lumina acelui soare. Beam şi mă gîndeam la *pîine, orez, trei bucăţi de brînză de Olanda, cinci bucăţi de pastramă de capră, din care se mînca adesea pe corabie*. Cînd am terminat de băut eram beată şi m-am întins lîngă marinarul de pe care cădea, putrezită, carnea. Cred că am dormit o vreme alături de el. L-am îmbrăţişat şi, în timp ce el părea că se preface că doarme, eu chiar am adormit.

Am sughiţat de două ori şi m-am trezit. Între timp, începuse refluxul. Marea era liniştită. Am zărit cu părere de rău că valurile îmi luaseră de pe mal bluza şi pantalonaşii pe care le lăsasem acolo. Nu aveam nimic pe mine, decît cîteva degete ale marinarului mort în jurul gîtului. M-am ridicat şi degetele au căzut grămăjoară la picioarele mele. Ştiam că sînt moartă la fel ca toţi ceilalţi, dar încă nu-mi venea să cred asta. Degetele mele erau încă vii şi cu arătătorul m-am scărpinat în cap. Cîţiva păduchi s-au agitat leneş, eram vie şi vorbitoare, încă:

— Viaţa n-are nici un sens, Aaron! E ca un pendul care se bălăbăne încoace şi încolo, înainte şi înapoi.

Ascultam căscînd gura la ei, la fel ca peştii uscaţi care căscau gura la noi.

Peştii împăiaţi ai lui Aaron Juda Hartman aveau dinţii ascuţiţi şi se bălăbăneau prin aer aidoma nouă.

— Aşa e! Dar legănarea despre care vorbeşti tu ne produce o plăcere nespusă. Ne place să fim vii şi să ne legănăm între moarte şi viaţă.

— Mie nu mi-a plăcut!

— Nu ţi-a plăcut şi acum eşti mort pe malul unei mări interioare şi viitorul tău putrezeşte o dată cu tine.

— Hai, Aaron, baţi cîmpii.

Aaron Juda Hartman bătea cîmpii într-o cameră cu vedere la mare, o cameră cu duşumele galbene şi proaspăt spălate.

Am păşit pe nişte scînduri alb-galbene, ca un săpun şi am întrebat:

— Cine-ţi spală atît de frumos duşumelele, Aaron?

Dădu a lehamite din mînă şi spuse:

— Hai, fetiţo, întinde-te pe pat şi desfă-ţi picioarele slăbănoage şi arse de soare, ca să văd ce s-a întîmplat între ele.

Am zîmbit către el cu buzele mele subţiri şi de sub ele a apărut un zîmbet alb şi crud.

— Arăţi ca o lupoaică, Orjen, a spus şi s-a aşezat pe marginea laviţei pe care mă întinsesem cu picioarele desfăcute şi zîmbind spre peştii morţi şi uscaţi.

— Toţi trebuie să murim, nu-i aşa, Aaron?

— Da, aşa-i, spuse el şi-şi frecă nasul cu degetul arătător.

— Şi dacă trebuie să murim, de ce nu vrem să murim?

— Auzi, eşti o puştoaică armeancă, tocmai violată!

— Sînt mai mult, mult mai mult decît atît, Aaron. Pe malul mării am un prieten...

— Da, ştiu, spuse el. Fric!

Soarele apunea prin ferestrele lui Aaron Juda Hartman, un soare verzui şi palid.

Spălam ca o proastă duşumelele unei corăbii eşuate şi, pentru ca totul să fie perfect, am împins cîteva hoituri peste bord. Oasele lor descărnate le-am adunat grijulie cu un făraş şi o mătură şi le-am aruncat într-un cufăr în care căpitanul îşi păstra, pe vremuri, cîteva vechituri: nasturi-bumbi de la uniforme fără de folos, batiste roase de molii, un pistol fără mîner, un medalion cu portretul unei femei blonde, cîteva decoraţii coclite şi un ceas de buzunar

de argint, care ticăia necontenit atunci cînd l-am ridicat spre ochii şi urechea mea. Am aşezat ceasul pe podele şi mi-am golit făraşul peste vechituri. Oasele şi alte resturi din trupurile tovarăşilor mei de călătorie s-au amestecat cu resturile altei vieţi, cele ale căpitanului corăbiei.

Cele mai multe resturi erau ale tunarului-şef al corăbiei, un munte de om, din care numai o parte reuşisem să arunc peste bord. Asta m-a dus cu gîndul la cele trei butoiaşe cu praf de puşcă pe care le încărcasem la Yarmouth. Din păcate nu ştiam unde le depozitase cel care, de curînd, se amestecase cu ceilalţi. Îmi doream, nu ştiu de ce, arme şi muniţii. Cred că eram pur şi simplu înspăimîntată şi proastă. *În cabina cea mare am găsit două puşti de vînătoare şi două pistoale, pe care le-am luat îndată*; *am mai luat praf de puşcă, un sac mic cu alice şi două săbii ruginite. După multă căutare am găsit şi cele trei butoiaşe. În două din ele nu pătrunsese apa, aşa că le-am luat.* Am încărcat totul pe plută. *Era momentul să mă gîndesc cum să ajung mai uşor la ţărm. Nu aveam nici pînze, nici cîrme, nici vîsle. Cel mai mic vînt putea să răstoarne toată truda mea.* Pistoalele luceau plăcut în lumina prin care mă vînturam. Găsisem şi o bucată de plumb de vreo nouăzeci de pounds pe care m-am apucat să o tai în două.

Pînă la urmă, profitînd de flux şi de o briză călduţă, am ajuns la ţărm şi am cărat tot ce adusesem pe plută la vreo treizeci de picioare de malul mării. Mi-am admirat fericită isprava, tolănită pe nisipul fierbinte. Eram complet goală, de fapt aşa am fost aproape tot timpul, şi apa sărată se usca pe mine în dîre albicioase. Cu vremea, soarele m-a colorat în dungi şi oricine m-ar fi văzut ar fi crezut că port pe mine nu ştiu ce, un tricou alb-maro. Părul îmi cădea în ochi şi îmi făcusem obiceiul de a sufla în sus pentru a-l ridica de pe ochii mei. Aveam cam tot ce-i trebuie unei muieri, mai puţin o sulă atîrnînd între picioarele unui bărbat. Nu mi-am bătut capul cu asta. Recunosc însă că mi-ar fi plăcut să-mi desfac picioarele şi în pizda mea arsă de soare şi sărată să

intre un bărbat. Ştiam că asta nu se va întîmpla prea curînd sau poate niciodată, aşa că m-am mîngîiat între picioare şi i-am spus doamnei dintre picioarele mele ce-o aşteaptă. Ea s-a năclăit un pic şi a trebuit să intru în apă ca s-o potolesc. Mai era pînă la asfinţit, apa clipocea plăcut şi călduţ pe lîngă trupul meu. M-am hotărît brusc să mă întorc pe corabie şi să-mi petrec noaptea acolo.

Acum sînt întinsă pe punte, la soare şi pe lîngă mine se arcuieşte Victor. Victor este un motan pe care l-am cumpărat în Brazilia plătindu-l cu greutatea lui în pulbere de aur. Trebuie să vă spun că nici o corabie nu pleacă la drum lung fără cîteva pisici la bord. În fiecare port mai important e un tîrg de pisici, unde fiecare neguţător îşi prezintă cum poate mai bine marfa. Înainte de îmbarcare m-am dus la tîrg. Victor, un motănel tărcat de vreo şase luni, stătea în colţul ţarcului unde se foiau vreo opt pisici. Ca să ne convingă să cumpărăm ceva, patronul a dat drumul în ţarc la doisprezece şobolani. Erau graşi şi simţiseră mirosul pisicilor. Primul care a ieşit la bătaie a fost un motan galben, de fapt un bătrîn motan galben şi năpîrlit pe coaste. A sărit la gîtul unui şobolan, l-a întors pe spate şi a pus o labă pe el. A fost cumpărat imediat. Circul a continuat în zbieretele bărbaţilor excitaţi. Ăsta pe care îl numesc Victor a stat speriat în colţul lui şi a privit. Cîntărea ceva mai puţin decît şobolanii pe care ar fi trebuit să-i vîneze şi-i era, evident, frică. După aproape o oră în ţarc mai erau trei şobolani şi Victor ăsta despre care vă povestesc. Părea că nu ştie ce vrem să facem cu el sau de ce este el acolo. Era praf şi cald. Victor şi-a lins parcă plictisit o labă, s-a uitat la noi şi eu am zbierat ca o nebună: „Hai, Victor!“ Şi-a înălţat capul spre mine şi a clipit de trei ori, aşa cum fac pisicile cînd iubesc pe cineva. Toată lumea zbiera înfierbîntată şi un căpitan burtos şi-a scos pistolul de la brîu şi a tras în aer. S-a făcut pentru cîteva momente linişte. Victor s-a îndreptat uşor şchiopătînd spre centrul arenei şi după mers ai fi zis că se duce, chiar dacă plictisit, la moarte sigură. S-a oprit lîngă

un şobolan şi a început să-şi lingă laba stîngă. Şobolanul era de aproape două ori mai mare decît el şi a atacat primul. A fost imposibil să-mi dau seama cum, cu o labă încă în aer, Victor a sărit peste el, s-a răsucit şi, după ce a poposit din nou pe pămînt, a continuat să-şi lingă laba privind. Şobolanul s-a întors şi a văzut ce ştia: un mic motan lingîndu-şi laba: a atacat din nou. Exact cînd era sub burta lui încercînd să-l muşte de coaie, motanul a sărit din nou în aer, s-a răsucit iar şi i-a căzut şobolanului în spate înfigîndu-şi colţii în gîtul lui. Victor avea aproape un pound şi l-am cumpărat. Acum se arcuieşte printre picioarele mele cu coada săltată ca un steag prin aer. L-am mîngîiat pe spinare şi m-am hotărît să dorm din nou pe corabie. Am făcut curat în cabina mea şi pe masă am întins o pînză de Damasc pe care o descoperisem într-un cufăr şi de care uitasem. Mi-am pregătit cina, formată din brînză de Olanda, pastramă de capră şi pesmeţi. Am luat din cabina căpitanului o butelcă de vin portughez sau spaniol, nu ştiam precis de unde provine, o cupă de argint aurit şi o carafă cu lichior de nuci verzi. Am băut şi am mîncat şi pe urmă, la lumina lumînărilor care luminau delicat cabina, mi-am preparat cafeaua la spirtieră. Mirosul ei, precum şi al lichiorului de nuci mi-au umplut gura de salivă. La sfîrşit mi-am preparat o pipă şi am fumat-o legănîndu-mă în hamac, cu Victor întins leneş între ţîţele mele. Priveam tavanul fără să pot să mă gîndesc la ceva, suficientă mie, aşa cum o scoică în cochilia ei rodeşte nepăsătoare o perlă într-un timp oprit în nesfîrşirea lui. Înainte să adorm m-am gîndit că *bucuriile neaşteptate, ca şi necazurile, la început totuna par*.

M-au trezit o lumină tulbure şi o linişte nefirească. Am ieşit pe punte şi Victor, după ce a căscat politicos, m-a urmat grăbit. Cerul era vînăt, cu un tighel roşu la orizont şi vîntul încetase de tot să bată. L-am pus pe Victor într-un lighean de porţelan şi curînd înotam împingînd ligheanul în faţa mea. Victor stătea sprijinit cu labele din faţă pe marginea ligheanului şi privea calm ţărmul. Coada şi-o ţinea

dreaptă, ca un catarg al vasului de porţelan. Cu puţin timp înainte de a ajunge la ţărm un fulger a despicat cerul în două. Făcusem primii paşi pe plajă cînd tunetul m-a lovit în spate. În acelaşi moment a început să plouă.

1 Sfîrşitul capitolului al III-lea.

Capitolul V

Încep să-mi scriu însemnările zilnice sau
„Jurnalul“. Diferite planuri pentru a-mi făuri unelte.
Încep construirea unei case. Descopăr grîne.
Cutremur şi furtună.

Am început să mă gîndesc la *Fric* după ce am terminat *Sara*, destul de probabil la sfîrşitul lui ’85. Sergiu Stelian, pe atunci redactor-şef al revistei armeneşti *Nor Ghiank,* m-a lămurit asupra călugărilor mekhitarieni. Mircea Ciobanu mi-a dăruit cronica lui Constantin Diichiti. Fric, numele personajului principal, l-am împrumutat de la un poet clasic armean care a trăit între anii 1230-1315. Orjen este numele uneia dintre mătuşile mele armence care m-au crescut. Trăieşte şi astăzi şi are nouăzeci şi şase de ani. În 1988, fiind în vizită la Timişoara, o prietenă, Adriana Babeţi, mi-a dăruit o scrisoare în care apare numele Aaron Juda Hartman, rabin de rit spaniol. Cine are chef poate citi scrisoarea în *Anexa* acestui volum. În 1994 prima parte era terminată şi transcrisă pe curat, aşa că atunci cînd George Bălăiţă m-a rugat să-i dau ceva de publicat în revista *Arc*, pe care o conducea, n-a fost nici o problemă să-i dau cîteva pagini din *Fric*. Dorea însă şi o prezentare şi atunci l-am rugat pe Petru Creţia, cu care eram prieten, să citească ce scrisesem. Petru a citit şi mi-a trimis, scris de mînă, următorul text:

Postfaţă

Fragmentul care se publică din romanul Fric *nu este doar un fragment dintr-o carte, ci dintr-o lume. Ai zice că este o lume de vorbe, ticluite cum nu le-a mai ticluit nimeni. Dar este aşa sau nu e numai aşa. Martore stau toate cărţile lui Ştefan Agopian, deja multe, pentru cine îşi controlează atît de riguros scrisul şi inspiraţia.*

Cui nu le-a citit, degeaba i-am spune aici cît sînt de minunate şi de sigure de pasul lor, rămînînd aceleaşi şi înnoindu-se mereu, nu doar printr-un spor de meşteşug, ci şi dintr-un prisos al închipuirii. Iar închipuirea, ce este ea oare decît adevăr himeric adăugat adevărului, care altminteri ar fi mărginit şi sterp? Cum apare chiar şi în motto-ul cărţii: *„Se poate spune orice despre un vis, dar nu că este minciună“. Mai mult*: *în romanul acesta apare ceva*

nemaiîntîlnit în literele româneşti: *o impregnare cu Eros a universului. Atît Erosul teluric, cît şi cel ceresc (potrivit distincţiei din* Banchetul *lui Platon). Ceva asemănător se petrece în poezia lui Elytis, asemănare înlesnită şi de aşezarea cărţii în lume grecească, un fel de lume grecească. Iar cititorul să nu se sfiască de ceea ce i-ar putea părea excesiv, poate chiar sordid.* Antoniu şi Cleopatra *a lui Shakespeare prisoseşte de neruşinări, ca să nu mai vorbim de* 1001 de nopţi *sau de scabrozităţile din joyceanul* Ulise. *În marele univers însufleţit de Eros încape totul, de la tîrfe la stele, de la cele mai pămînteşti emanaţii sau de la răsuflarea mării pînă la recele albastru, gol de orice iubire, al ochilor lui Fric, care zace mort cu tălpile ciugulite de crabi şi spălate de valuri. Dar să nu se teamă nimeni, nimfa Orjen o să-l învie, ea fiind un daimon al vieţii eterne şi, totodată, o făptură întîmplătoare. Dar nerisipită în întîmplări, şi mai împărătească decît Maria Dragases, cea de neam împărătesc, care se satură singură de trupul ei. Şi mai aproape de soare, care învolburează părul roşu şi verde, chiar atunci cînd, duminică fiind, nimeni n-o să vină la mortul Fric şi soarele se afundă alene în mare.*

Cît despre personaje, sînt, şi ele, adevărate ca visele, obscene ca multe dintre nălucirile lor, într-un fel îndepărtat angelice, ca fruntea rece şi foarte îndepărtată a defunctului Fric, cel menit învierii prin Eros. Se scurg, personajele acestea fabuloase, aşa cum „duminica se scurge pe sub tălpile lor, ţesută din ore şi pofte“.

Oricum, asemenea lucruri fiind zise, „Petrecerea poate începe!*“*

Dar ea nu trebuie să fie scatologică, ci originară şi palingenetică, nu pitorească, ci cosmică. Să se simtă într-un fel, potrivit meşteşugului acestui mare prozator, cum se naşte Afrodita din spumele mării, cum din oceane dense şi toride se naşte Erosul de cristal şi de umbră, cum geme pămîntul de dragoste pînă în miezul lui, unde rocile fierb, cum, pe cer, între Fecioară şi Leu, trec fluxuri de nebună iubire şi

cum, din atotputernicia morţii cresc fecunde şi înmiresmate păduri. Şi cum, prin ocheanul de care se vorbeşte în carte, se văd mai mult decît cărnuri mistuite de pofte, se văd chiar îngerii căzuţi împreunîndu-se cu muritoare, atunci, şi acum, şi mereu.

Petru Creţia
(16 mai 1994)

Împreună cu prezentarea, Petru Creţia mi-a trimis şi următorul bilet:

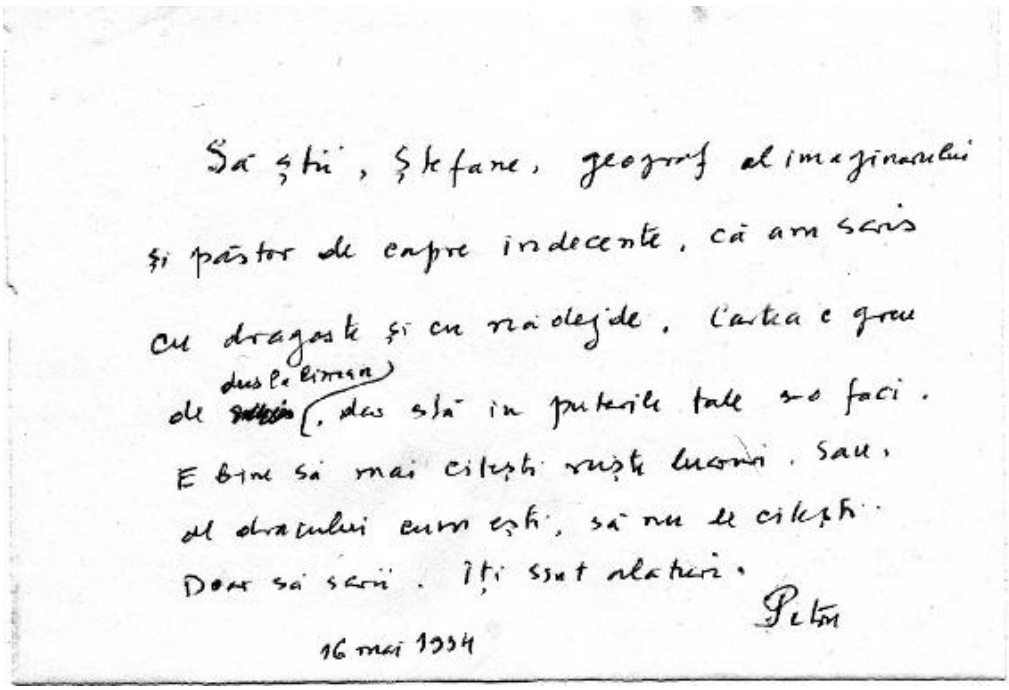

Să ştii, Ştefane, geograf al imaginarului şi păstor de capre indecente, că am scris cu dragoste şi cu naiolejde. L'artea e grou de ~~salcie~~ dus la liman. Deus stă în puterile tale să o faci. E bine să mai citeşti ruşti lucruri. Sau, al dracului eunuh eşti, să nu le citeşti. Doar să scrii. Îţi sînt alături.

Petru

16 mai 1994

În ceea ce priveşte „dusul la liman“, Petru avea în mare măsură dreptate.

Anexa 1. Harta Moreei

Anexa 2. Scrisoarea în care apare numele Aaron Juda Hartman

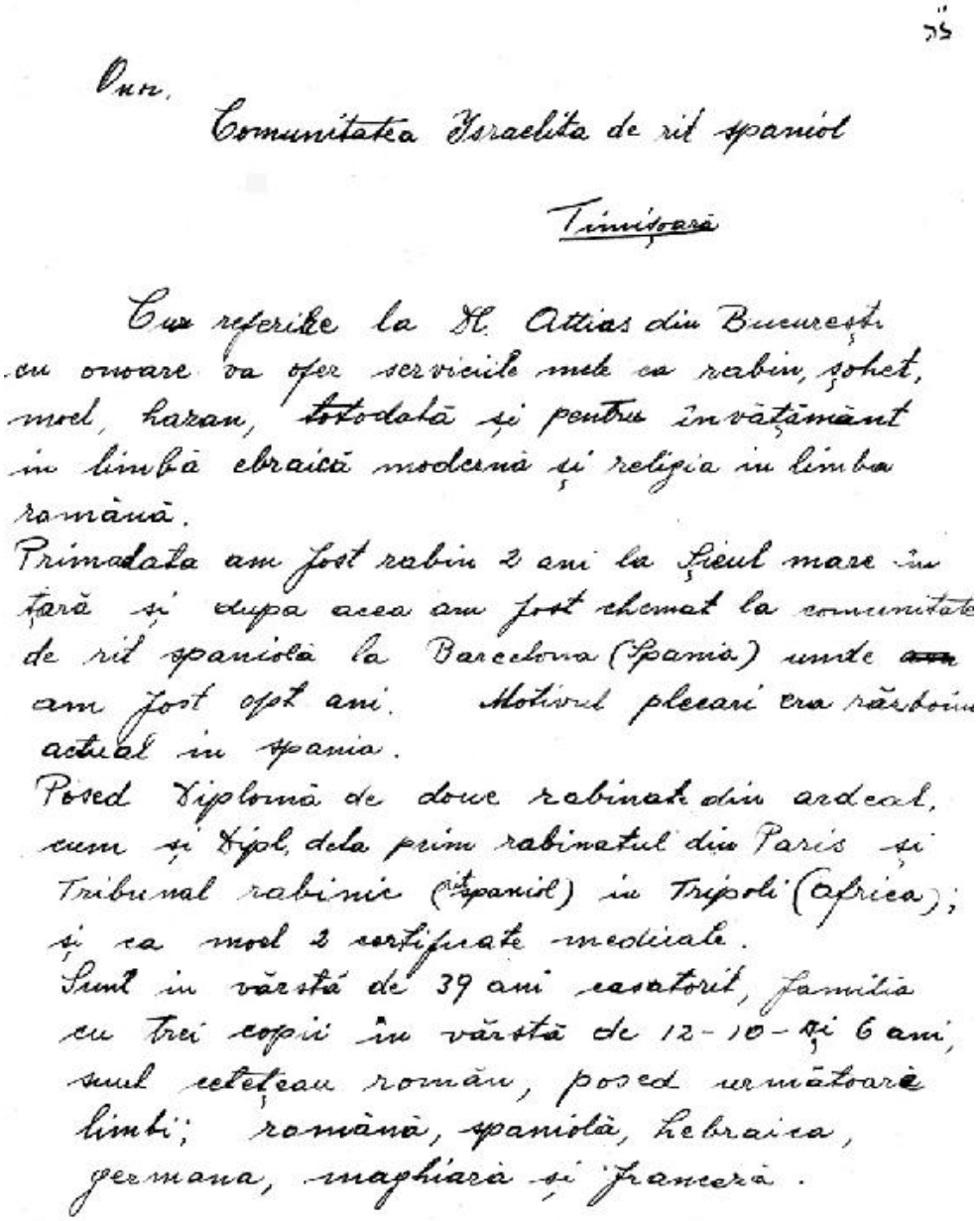

לה

Onor.
Comunitatea Israelită de rit spaniol
Timișoara

Cu referire la D. Attias din București cu onoare va ofer serviciile mele ca rabin, șohet, mohel, haran, totodată și pentru învățământ în limbă ebraică modernă și religia în limba română.
Primadata am fost rabin 2 ani la Șiul mare în țară și dupa acea am fost chemat la comunitate de rit spaniolă la Barcelona (Spania) unde am fost opt ani. Motivul plecari era războiul actual în Spania.
Posed diplomă de doue rabinate din ardeal, cum și diplomă dela prim rabinatul din Paris și Tribunal rabinic (it spaniol) în Tripoli (Africa); și ca mohel 2 certificate medicale.
Sunt în vârstă de 39 ani casatorit, familia cu trei copii în vârstă de 12-10-și 6 ani, sunt cetățean român, posed următoarele limbi; română, spaniolă, hebraica, germana, maghiară și franceză.

În așteptarea răspunsului al Dvoastră favorabilă vă rog primiți asigurarea deosebitei mele stime și considerațiuni

rabin
Aaron Juda Hartman

L. Hartman
Str. Florilor 17
- București

Nişte povestiri

Prefaţă: Am scris aceste povestiri erotice din două motive: ca să cîştig nişte bani şi să scap de *Fric*. Ceva bani am cîştigat, şi tot scriind la ele m-am depărtat suficient de *Fric* pentru a putea să mă gîndesc la o nouă carte. O povestire, *Noapte de februarie,* pe care am publicat-o în 1993 în *România literară*, chiar dacă nu mi-a adus bani, mi-a adus o oarecare notorietate. Cititorii *României literare,* cei mai pudibonzi dintre ei, au protestat (în scris şi la telefon) împotriva limbajului folosit de autor. Bieţii de ei nu ştiau ce-i aşteaptă nu peste multă vreme. Din cauza protestelor, dl Nicolae Manolescu, directorul revistei, s-a simţit dator să scrie un editorial intitulat *Literatură şi sex,* din care copiez cîteva fragmente:

„Între prozele pe care le-am primit şi tipărit (*prietena mea Adriana Bittel, redactor la* R.l*., mă sunase şi mă rugase să scriu un text pe tema dată*: intoxicaţie*, n.m.*) a fost şi una a dlui Ştefan Agopian, intitulată *Noapte de februarie*, cu caracter erotic, care a provocat nedumerirea sau chiar indignarea unora dintre cititorii noştri. Am primit telefoane revoltate în care eram certaţi că am «coborît» nivelul *României literare* sau că am devenit şi noi «vulgari», ca atîţia alţii, după decembrie 1989.

(*sar peste unele laude pe care dl Manolescu mi le aduce, pentru a continua să citez:*)

În fine, mi se pare necesar să spun cîteva fraze despre literatura erotică sau «decoltată»“ *(România literară,* nr. 8, 4-10 martie 1993).

Dl Manolescu explică apoi ce e cu literatura erotică şi cum „Timp de patru decenii, pudoarea oficială a regimului comunist le-a exclus (*textele erotice, n.m*.) din principiu, aruncîndu-le în zona pornografiei“.

„Celebritatea“ mi-a venit însă din altă parte. Revista *Prostituţia*, nr. 47 (costa numai 40 de lei numărul) mi-a reprodus (fără permisiunea mea, evident) textul publicat în *R.l.* Tirajul foii (care nu are pe ea data apariţiei, dar destul de probabil că asta

se întîmpla prin aprilie ’93) patronate de Dan Silviu Boierescu era de cîteva sute de mii de exemplare, aşa că nevastă-mea a început să primească telefoane de la prietene şi de la babele din familie. Era întrebată dacă nu cumva am înnebunit. Vedeţi ce simplu e să ajungi celebru? Din păcate, bogata foaie numită *Prostituţia* nu mi-a plătit nici un ban pe povestire. Asta e! Bine măcar că începea lumea să afle de mine.

(autorul)

Noapte de februarie

Mă numesc Zoe şi practic o meserie veche de cînd lumea, prostituţia. Din păcate nu am un trup pipăibil fiindcă am fost născută din capul unui poet. El se numeşte, o ştiu de mult, Macedonski. Asta n-ar fi nimic, dar acum aflu că de trupul meu se interesează şi autorul acestei povestiri: îl voi ajuta! Mă numesc Zoe, sînt brunetă şi întîi şi întîi am descoperit lumea cu ajutorul sexului. Nu-i cunosc pe părinţii mei, dar, oricum, cei care m-au adus în viaţă sînt, atunci, Macedonski şi, acum, Agopian. Ei vor hotărî între ei cine e mama şi cine e tatăl. Cu Macedonski m-am culcat în poezia *Noapte de februarie*: „Şi intrară în odaie cîţiva tineri derbedei“. În fine!, asta a fost, şi din întîmplarea asta, vorba lui, „se va naşte viitorul şi posteritatea dreaptă“. Cum ziarele sînt pline de incesturi, bănuiesc că el e tatăl meu. Cu Agopian nu am încă o relaţie intimă, dar el deja îmi cunoaşte trupul şi ştie că în orice oră din zi sau noapte voi fi a lui. Ştie cît de dulci şi aplecate îmi sînt ţîţele şi cît de curată sînt cu ajutorul unui lighean de *porcelaine*, pe dinăuntru. Povestea cu Macedonski a început tîmpit, fiindcă în februarie ne apucă pe toate o poftă nebună de amor. Tot ce pot spune fără să mă abat prea tare de la subiect, spun prin cuvintele lui: „Viscolea cumplit afară, şi era o noapte sumbră“. Adevărul e că viscolea şi madama noastră, „o femeie mai bătrînă“, ne mîngîia pe ţîţe şi pe şolduri şi ne dădea de băut şampanie, consolîndu-ne în lipsa unui adevărat bărbat. Ne frecam între craci cu un singur deget, iar cele mai nebune dintre noi se încălecaseră deja pe „scaune şi canapele avînd droturi sfărîmate“. Nu vreau să mă amestec în viaţa nimănui şi nici nu am pretenţie de istoric literar, dar ştiu că Fred Vasilescu i-a spus doamnei T. (sau poate Te) că a călărit-o pe droturile divanului lui. O măgărie! În fine, nu sînt ceea ce se cheamă un om cult, chiar dacă am ieşit din capul unui poet, iar astăzi un prozator îmi oferă şansa să mă exprim:

Întîi şi întîi îl anunţ pe dragul meu autor că aveam, am, un pîntece uşor bombat, floci deşi şi negri, pe care dacă-i mîngîi ţi se par o perie, şi o pizdă ca o catedrală. Despre ţîţe am vorbit deja. Atunci cînd cineva citeşte poezia din care m-am născut, toţi muşchii din pîntecele meu se relaxează pentru ca cel ce mă lecturează să poată intra în mine, însă oricît vă străduiţi sau vă veţi strădui, bolta din mine este *De neatins, de neatins*. Dumnezeu şi Poetul le-au dăruit femeilor un loc murdar, dar imens.

După ce m-a inventat, poetul şi-a închipuit că sînt un „cadavru viu“. Eram atît de cadavru încît l-am lăsat să intre în mine fără să ţin cont de măgăria pe care o va scrie: „Lista celor care intră, lista celor care ies...“. Adevărul e că îmi plăcea gîdilătura produsă de puţa lui lungă, subţire şi moale. Era ca şi cum un limbric intră şi iese din mine. În copilărie probabil că am avut limbrici.

Dragă Agopian, este evident din nou o noapte de februarie şi vai, toţi masculii „mirosind a băutură“, dar mai ales dumneata, aveţi nevoie de mine. Datorită poeziei pe care o tot citeşti şi o reciteşti ştii că sînt o Zoe Universală. Iubesc copiii şi chiar dacă nu-i pot face visez la ei. Ştiu deja că sînt o femeie făcută din cuvinte, dar asta nu mă împiedică să mă masturbez gîndindu-mă la poetul care m-a inventat, la puţa lui lungă şi mişunătoare prin mine, prin gîndurile mele şi mai ştiu că oricît o să faci pe grozavul, pînă la urmă vei coborî şi tu în pîntecele mele. În aşteptarea ta, plictisită şi intoxicată de intelectualii de care nu mai pot să scap, mă culc cu „un băcan cu ceafa groasă...“

a ta, veşnic somnambulă, Zoe

(1993)

Sîc, sîc, biscuit!

Introducere (1)

Aveam un Lincoln negru şi începuseră ploile. Asta era, ca să fiu mai precisă, prin martie. O duceam bine, ce să zic?! Caviar, în fine, caviarul a fost o singură dată. Cînd a vărsat Meryll Streep. De fapt, în burta ei mai erau o mulţime de chestii gustoase: carote prăjite în unt, puţină spermă, cîteva boabe de mazăre şi porumb, restul era digerat. Sînt fată şi fecioară, adică vreau să spun că sînt destul de delicată ca să nu mănînc orice, aşa că am ales icrele, puţină cafea şi, trebuie să recunosc, am lins şi o porţie de wisky (am scris fără h, ca să vă atrag atenţia că nu m-am omorît cu cartea). Whisky-ul era cald şi mi-a venit şi mie să vărs. De fapt, am vărsat puţin din cauză că mă pilisem. E drept că erau şi icrele cam greţoase, mîncate fără şampanie şi decolteul adecvat.

Cum vă spuneam, ploua de vreo două zile în Washington D.C. Vărsasem pe unul dintre cauciucurile maşinii şi aşteptam şoferul. Ploaia era destul de monotonă şi cred că am adormit. Aşa-mi trebuie! Cînd m-am trezit, Lincolnul se cărase şi eu stăteam ca proasta în ploaie. M-am arcuit puţin ca să mă dezmorţesc, apoi am făcut semn unui taxi.

Capitolul patru

Rezumatul primelor trei capitole: Dick, un detectiv cam beţiv şi afemeiat, este angajat de un bătrîn miliardar să-i omoare nevasta. În loc s-o omoare, Dick se încurcă cu ea şi plănuiesc să-l omoare pe bătrîn pentru a pune mîna pe moştenire. Numai că tipa dispare în mod misterios, bătrînul cel bogat este găsit mort şi poliţia vrea să-i pună lui Dick toată afacerea în cîrcă. Pentru a se da o vreme la fund, eroul nostru agaţă o curvă pe Strada 42 şi se mută la ea:

„Pe tavă sînt sandviciuri cu şuncă, salată şi maioneză, cafea şi o bere nedesfăcută şi aburită.

— Stai singură aici? întreb şi răsucesc capacul de tablă al sticlei cu bere.

— Da, spune şi-mi surîde cu gura pînă la urechi.

Bem şi pe urmă îmi aprind o ţigară.

— Nu mănînci? mă întreabă ridicîndu-şi un sandvici în dreptul nasului.

Joyce are ţîţele ca două pere, numai că sînt colorate altfel şi au sfîrcurile întoarse înăuntru. În timp ce mănîncă, puţină maioneză îi pică pe piept. Şterge maioneza cu degetul arătător pe care apoi îl linge. O mîngîi pe un sîn şi sfîrcul îşi face apariţia prompt şi roz şi întrebător ca un corn de melc“.

Introducere (2)

De fapt, am minţit! N-am un an şi nu mai sînt virgină de multă vreme, de cînd un porc tărcat mi-a tras-o. În realitate, am patru ani, sînt neagră toată, cu puţin alb între craci. Sînt grăsuţă, dar ageră şi pot să scot încă ochii unui dobitoc de mascul. Am fugit de acasă după ce am născut prima oară şi de atunci sînt o vagaboandă înţeleaptă: mi-am luat numele antic şi egiptean de Myu. Asta cînd discut cu proştii. Altfel mă recomand Bast, nume sub care erau venerate, pe vremuri, în Egiptul de Jos, mai ales în oraşul Bubastis, surorile mele. Chestia cu introducerea a fost numai ca să vă bag un pic în subiect! Mă îmbătasem cu ce v-am zis şi am adormit. În timp ce dormeam l-am visat pe Dick, un detectiv cam ticălos. Am publicat trei romane despre el şi acum îl scriu pe al patrulea. Stilul e, ca să nu muriţi proşti, *pulp*, că asta se vinde acum. Înainte să rîgîi, vă anunţ că am două milioane în cont, cincizeci de mii de cereri în căsătorie şi că rîgîitul s-a transformat într-o nouă vărsătură. Aşa-mi trebuie! N-o să mai mănînc niciodată ce varsă actriţele, oricît de atrăgătoare le-o fi fost cina.

Ploua mărunt, cum vă spuneam, şi porcu’ ăla de taximetrist n-a vrut să oprească. Aşa că am făcut un salt în timp şi am poposit pe biroul lui Ulrich. De fapt, îl cheamă Ulrich von Wilamowitz-Moellendorf şi e specialist în Platon. E singurul care consideră că *Scrisoarea a 7-a* e autentică. S-a uitat la mine în timp ce-mi spălam labele şi mi-a comunicat că a ajuns la concluzia că scrisoarea cu pricina a fost scrisă puţin

timp după moartea lui Dion din Syracuza, apoi ne-am delectat cu pasajul: „Spre cinstea Filozofiei, este de datoria mea să afirm că numai cu ajutorul ei pot fi stabilite drepturile politice şi civice; neamurile omeneşti...“.

Vorbeam greceşte şi menajera ne-a adus un ibric cu cafea şi lichior de nuci verzi. Am refuzat lichiorul, dar am lipăit două ceşti cu cafea. Cum spuneam: „...neamurile omeneşti nu vor fi scutite de calamităţi mai înainte ca adevăraţii filozofi, în toată puterea cuvîntului, să preia puterea în stat, sau ca tagma conducătorilor de stat, printr-o minune divină, să devină adepţi ai Filozofiei“.

M-a întrebat în ce Timp locuiesc şi unde. A cam strîmbat din nas cînd i-am spus ce şi cum şi a mormăit ceva împotriva americanilor. Nu i-am spus ce scriu, ca să nu-l enervez şi mai tare. Pe urmă am mîncat o budincă cu vişine şi i-am dat cîteva informaţii în plus despre Platon. În definitiv, fusesem timp de doi ani eleva lui. Nu ştia asta, dar cred că bănuia ceva. I-am cerut totuşi din lichiorul de nuci, fiindcă ne enervasem amîndoi cînd ne-am adus aminte că Platon îl lăudase pe Dion pentru că: „înţelegea să pună mare preţ pe virtute şi să renunţe la desfătare şi la viaţa de belşug“. Noi nu doream asta, adică eu n-o doream deloc. El, fiind bătrîn, s-a cîcîit un pic, dar pînă la urmă a fost de acord cu mine. Ca să se scuze măcar în ochii lui, mi-a spus că atunci cînd faci pipi pe tine Platon începe să te enerveze. Muiere fiind, am căzut de acord şi m-am mutat iar sub Lincoln. În fine, nu era chiar un Lincoln, dar ce mai contează...

Capitolul patru (continuare)

Din păcate, Joyce n-a terminat încă cu sula lui Dick: „Trag din ţigară şi o las să-şi vadă de treabă. Se agită din ce în ce mai excitată. O împing uşor pe spate şi mă înfig în ea. În timp ce mă mişc lent, ea rămîne nemişcată, folosindu-şi numai muşchii vaginali care mă absorb încet, încet în pîntecul negru“.

Introducere (3)

Atunci cînd o pisică face autostopul în State, nici un american nu se miră.

Capitolul patru (continuare)

„Cînd mă trezesc e 12 şi 10 şi Joyce doarme sforăind uşor lîngă mine. Mă duc la fereastră şi privesc: cerul e jos şi murdar şi din el picură. Îmi adun hainele şi le tîrăsc după mine în baie. Găsesc un prosop curat într-un dulăpior şi, în timp ce mă bag sub duş, rînjesc spre oglinda din faţa mea.

Sînt spălat şi îmbrăcat şi o privesc pe negresa mea care doarme cu mîinile vîrîte între picioarele subţiri, de fată tînără. Îi las încă o sută de dolari pe măsuţa cu sandviciuri năclăite şi, auzind foşnetul banilor, se foieşte şi-mi surîde vag. Ies prin bucătărie în curtea din spate şi doi curcani îşi ridică ochii mărgelaţi spre mine, apoi încep să se enerveze că le încalc teritoriul. Sar un gărduleţ în curtea vecină în timp ce mă rog la Dumnezeu să nu fie vreun cîine. Peste cinci secunde sînt pe stradă şi, în afară că am pantofii murdari de noroi, par un bandit oarecare într-un cartier «paşnic». Încerc să ajung la o stradă principală şi, bineînţeles, mă rătăcesc. După aproape o jumătate de oră nimeresc pe un bulevard şi caut o staţie de metrou. După ce o găsesc mai durează o oră pînă ajung la Grand Central.

Afară plouă în continuare şi printre blocuri cerul atîrnă ca o cîrpă umedă şi gri-verzuie. E sfîrşitul *lunch-time*-ului şi mă înghesui printre tipii şi tipele puţind a ceapă şi bere slabă.

Mă proptesc pe un scaun sub umbrela unui lustragiu, şi în timp ce se ocupă de pantoful din piciorul stîng, întreb:

— Unde crezi c-aş putea da de Hermes?

Puştiul ridică privirea albă spre mine şi zice:

— Cine-i ăsta, omule?

Bag mîna în buzunar, aleg din teanc o hîrtie de zece dolari şi i-o întind. O ia, o cercetează pe ambele feţe şi o aşază tacticos sub o perie:

— Io cred, zice, că asta avea şi-o soră...

Scot banii, o extrag pe soră-sa şi rămîn cu ea în mînă. Cînd termină şi pantoful drept, scuipă pe el ca să-i dea ultimul lustru, ia hîrtia din mîna mea şi o bagă peste cealaltă:

— După cinci, dai de el la *Strand*, şi-mi face cu ochiul.“

Introducere (4)

Hai s-o luăm pe îndelete! *Strand* este un anticariat pe Broadway la intersecţia cu Strada 13. În anticariat e cald şi, ca de obicei, vreo zece inşi răsfoiesc ceva. Eu am pus laba pe un Poe în franţuzeşte, ediţia princeps, tradusă de Baudelaire: *Les aventures d’Arthur Gordon Pym*, din 1858. Sînt destul de excitată, fiindcă chestia te bagă direct în Huysmans: „...o masă pe care se află o singură carte, legată în piele de focă, *Aventurile lui Arthur Gordon Pym*, trasă special pentru el, pe hîrtie vărgată, extra-fină, tăiată foaie cu foaie, care avea în filigran un pescăruş“.

Vine Weissmann, un evreu gras, veşnic transpirat, şi zice:

— Văd c-ai nimerit-o!

Weissmann e prieten cu mine de la Auschwitz. Atunci am discutat prima oară despre Tzara. Weissmann căra cadavrele prietenilor lui şi eu îl lingeam pe picioare fiindcă nu se mai spălase pe ele de doi ani. Pe chestia asta cu *dada* chiar poţi să te împrieteneşti cu cineva.

— Eşti un căcat? am mîrîit şi el a surîs.

— Hai, Myu, nu mai face pe nebuna, ştii că trăim într-un vis!

— O.K., am zis, aşa o fi la voi, la oameni!

— Hai să-ţi dau o cafea! Poţi să iei şi cartea!

Weissmann Andrei e patronul anticariatului *Strand*, anticariat aflat, cum vă spuneam, la intersecţia lui Broadway cu Strada 13.

Capitolul patru (continuare)

„Îi mai dau cinci dolari pentru treaba cu pantofii şi o iau agale prin ploaie către Muzeul de Artă Modernă. Îmi las pardesiul şi geanta la garderobă,

privesc la ăia care stau la coadă ca să-l vadă pe Picasso din perioada cubistă şi, în timp ce mă gîndesc la perioada cubistă a lui Picasso şi la ţîţele Fernandei, o iau spre restaurantul muzeului. Îmi comand o friptură şi o sticlă de vin rosé. În timp ce îmi rumeg friptura, mă gîndesc la ce am de făcut şi îi privesc pe cei din jurul meu. Plătesc şi-l rog pe chelner să-mi dea cîteva fise. Din holul muzeului îl sun pe Berenstein. N-are nici o legătură cu afacerea la care lucrez, dar i-am promis să-l împuşc pe unu' Ardeleanu de la agenţia TAROM. El mi-a promis pentru treaba asta 30.000 de dolari. Berenstein e un evreu din România care face pe avocatu' în Queens. Îi zic ce aveam de zis, zice şi el ce avea de zis, închid, ies pe stradă, opresc un taxi şi-i zic şoferului să mă ducă pe Second Avenue, colţ cu Strada 38."

Introducere (5) Reflexul evreiesc:

Cafeaua lui Andrei Weissmann e o zeamă lungă, vag cafenie, într-o cană de tinichea. Lipăi din ea şi zic:

— O să crăpăm aici!

Apoi scot de sub pat o bucată de salam, brînză, pîine şi o sticlă în care nu ştiu ce e.

E şnaps! Ne îmbătăm şi cînd se dă deşteptarea dormim sătui şi el mă mîngîie, sub lumina unui bec chior, pe ţîţe. Mormăie în somn:

— Cred că am murit şi tu mă visezi într-un anticariat din New York.

Introducere (6)

Cum vă spuneam, la Washington D.C. ploua şi mă îmbătasem. Am ieşit de sub maşina care mă acoperise pînă atunci şi am făcut tot felul de semne ca să oprească vreun prost. În introducerea asta nu se va întîmpla mai mult decît v-am zis.

Ultima introducere (7)

Cînd faci autostopul de la Washington D.C. la N.Y. şi nu opreşte nimeni, îţi continui romanul:

Capitolul patru (continuare):

(1997)

Kenya, mon amour

Nancy avea douăzeci şi opt de ani cînd am dat peste ea. Era un pic evreică franţuzoaică, ceea ce îi oferea un plus de şarm. Asta cînd n-avea guturai şi cînd nu scria la romanul pe care îl începuse cu doi ani înainte s-o cunosc. Adevărul e că avea tot timpul guturai, aproape tot timpul, şi cînd nu se ducea la cinema scria la un roman. Romanul se chema *Hotelul cu doamne între două vîrste* şi cred că scrie şi acum la el. Era într-un fel măritată, spun „într-un fel“ fiindcă nu l-am văzut pe bărbatu-său decît de vreo două ori. O dată la cinematograf cînd, imediat după ce s-a stins lumina, a început s-o sărute şi au ţinut-o aşa pînă lumina s-a aprins din nou. Se îndrăgostise deja de mine, dar cum nu ştia că sînt în sală nu avea nici un motiv să nu se pupe cu tipu'. A doua oară i-am întîlnit în parcul de pe malul vestic al rîului şi cu toate că se ţineau de mînă mi s-a părut că se ceartă. După ce şi-a suflat zgomotos nasul într-o batistă de hîrtie, Nancy s-a uitat lung în ochii mei, avea nişte ochi galbeni cu cîteva dunguliţe verzi, în fine, şi mi l-a prezentat pe tip ca fiind bărbatul ei. Nu mă culcasem cu ea şi nici nu ştiam că asta o să se întîmple foarte curînd, aşa că am bălmăjit ceva în engleza aproximativă cu care încercam să mă fac înţeles, tipul mi-a zîmbit cu dinţii lui americani orbitor de albi, după care ne-am despărţit. După ce făcusem cîţiva paşi în direcţia opusă lor, Nancy m-a ajuns din urmă şi după ce m-a privit iar lung în ochi, avea ochii injectaţi din cauza guturaiului, mi-a spus că-i pare rău că e măritată sau cel puţin aşa am înţeles eu. Rîul era în stînga noastră şi un crap de vreo şase kile se întinsese leneş pe iarbă ca să se încălzească în lumina amurgului. Nancy a zis: „Uite un *carp*!“ şi s-a dus să-l mîngîie pe burtă. Adevărul e că nici un locuitor al statului Iowa n-ar scăpa în ruptul capului ocazia să mîngîie un crap pe burtă cînd acesta a ieşit să se prăjească la soare. M-a strigat să vin să-l mîngîi şi eu, iar crapul a zis şi el că da, să-l mîngîi. L-am mîngîiat şi, pe burta lui albicioasă, ne-

am atins degetele. Habar n-am dacă din cauza asta sau poate fiindcă ea se îndrăgostise deja de mine în ziua cînd mi-a arătat chiloţii şi mi-a explicat cum se cheamă obiectul care îi acoperea sexul, oricum o cauză trebuie să fi fost că ne-am sărutat. La ora aceea parcul imens era pustiu, aşa că nimeni nu m-a împiedicat nu numai să o sărut, dar s-o întind pe iarbă şi, în timp ce ea îmi băga limba în gură, eu să-i bag mîna în chiloţi şi să-i simt fofoloanca umedă, în fine, atît de umedă încît am intrat brusc în erecţie.

*

Îmi turnasem o jumătate de pahar de vodcă, îmi aprinsesem un Marlboro scurt şi după prima înghiţitură zdravănă m-am gîndit că n-ar fi rău să mi se întîmple toate astea. Eram de o lună cu o bursă la Universitatea din Iowa şi Nancy era profesoara mea de engleză. Avea într-adevăr douăzeci şi opt de ani şi scria un roman cu titlul *Pensiunea cu doamne tinere,* pensiune uitată de Dumnezeu undeva în sudul statului Mississippi. Avea din cînd în cînd guturai şi îi plăcea să meargă la film. Fiind un pic evreică franţuzoaică, era destul de snoabă ca să nu meargă decît la cinemateca Universităţii unde rulau numai filme pe care oamenii obişnuiţi le-ar fi considerat nişte tîmpenii ale fraţilor Cohen. În timp ce dădeam pe gît a doua duşcă şi priveam cum scrumul ţigării se făcuse de un centimetru şi nu se hotăra să cadă, mă gîndeam la ţigările Carpaţi pe care le lăsasem în ţară şi cărora nu le duceam dorul. Neducîndu-le deloc dorul, pînă la urmă a sunat telefonul. Aveam un telefon pe perete, cum vezi în toate filmele şi a trebuit să mă scol ca să răspund. Era Li, o chinezoaică din Hong Kong venită la studii în State. Voia să ştie dacă o s-o duc la pescuit aşa cum îi promisesem. Nu e mare lucru să duci o chinezoaică din Hong Kong la pescuit, mai ales dacă arată ca o femelă de urangutan. Nu am nimic cu chinezii şi bănuiesc că nici ei n-au nimic cu mine, dar Lili (aşa îi spuneam fiindcă îmi era imposibil să-i pronunţ numele mic) era departe rău de femeia visurilor mele. N-aveam nimic cu ea, aşa că am fost de acord s-o duc la pescuit. Înainte de pescuit am invitat-o la mine în cameră să bem ceva. Şi-a făcut apariţia după vreo cinci minute şi părea proaspăt spălată şi destul de gătită. Dacă n-ar fi fost atît de urîtă, cred că m-aş fi culcat cu ea, dar, după cum v-am spus, era mai mult decît urîtă, aşa că am împins spre ea paharul cu vodcă. A bombănit ceva că e prea multă, dar pe urmă am ciocnit şi ea a zis „Cam bei!“, adică noroc pe chinezeşte şi l-a băut pînă la fund. I-am turnat din nou, am adus gheaţă din frigider şi i-am băgat trei

cuburi în pahar. Cu paharul în mînă, s-a întins pe pat şi mi-a cerut o ţigară. I-am aprins o ţigară şi i-am dat-o. A băut, a fumat şi mi-a povestit că în 1997, adică peste opt ani, Hong Kong-ul va ajunge sub comunişti. Cum eu mă născusem sub comunişti, am consolat-o într-o doară şi mi-am văzut de băut şi de fumat. După ce a băut şi al doilea pahar, Lili a început să plîngă. Plîngea aşa cum plîng chinezoaicele educate sau cum credeam eu c-o fac, fără nici un rictus pe faţă, numai lacrimile scurgîndu-i-se ca nişte bobiţe uşor luminoase (din cauza soarelui care intra pe fereastră) pe obraji. Pînă la urmă nu mi-a rămas decît să mă scol din scaunul pe care stăteam şi să mă duc lîngă ea s-o consolez. Nu ştiu cît timp a durat să parcurg cei aproape trei metri care mă despărţeau de ea, dar cînd am ajuns şi am sărutat-o pe obrazul dinspre mine lacrimile ei se transformaseră în mici bobiţe de gheaţă. Nu am acordat nici o atenţie acestei întîmplări fiindcă, în definitiv, habar n-aveam care este metabolismul unei chinezoaice educate care plînge din cauză că ţara ei va deveni comunistă. Ştiam că nu voi fi niciodată în stare să mă culc cu ea, dar oricît de bine aş fi ştiut-o mi-am strecurat mîna stîngă între pulpele ei dolofane şi am constatat că sînt foarte fierbinţi. Nu m-am mirat cine ştie ce deoarece, după cum vă spuneam, nu mă pricep deloc la chinezoaice, oricum ar fi ele...

*

Nu ştiu cum o fi în alte părţi, dar în statul Iowa pescuitul e o bagatelă. Întîi şi întîi trebuie să faci rost de o chinezoaică. Dacă ai chinezoaică (şi eu aveam), mai trebuie să ai un cont în bancă. Aveam şi cont. Căutînd printre hîrtiile vechi de acum zece ani, am găsit cecul cu care, printre altele, am cumpărat pe 21 sept. 1989 şi o pungă cu mălai (*corn-flour*):

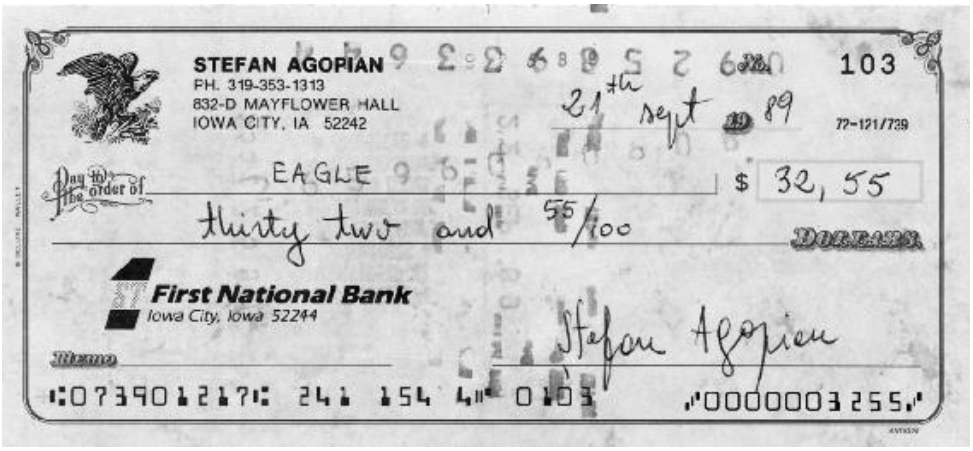
STEFAN AGOPIAN
PH. 319-353-1313
832-D MAYFLOWER HALL
IOWA CITY, IA 52242

103

21th sept 19 89

72-121/739

Pay to the order of EAGLE $ 32, 55

thirty two and 55/100 DOLLARS

First National Bank
Iowa City, Iowa 52244

Memo

Stefan Agopian

⑆073901217⑆ 241 154 4⑈ 0103 ⑈0000003255⑈

Lîngă cec era ciorna unei scrisori pe care i-o trimisesem lui Dumitru Radu Popescu pe 8 sept. 1989:

Iubite domnule preşedinte,

După cum ştiţi, sînt în America pentru o vizită la sora mea. Aici, însă, spre surprinderea mea, mă aştepta o invitaţie la Iowa, IWP (International Writing Program), program la care au participat mulţi colegi. Am acceptat invitaţia şi acum în loc să fiu la NY sînt la Iowa. Din păcate nu eram pregătit pentru aşa ceva şi mulţi din cei de aici, scriitori din aproximativ 18 ţări, nu ştiu mare lucru despre România.

Încheiam cu formula consacrată: *Cu cele mai bune gînduri*. Scrisoarea e un fals de la cap la coadă. Bursa mi-o dăduse chiar DRP în 1985, dar timp de patru ani nu primisem viză. În ’89, exasperat, m-am hotărît, la sugestia aceluiaşi DRP, să cer o viză pentru a-mi vizita sora. Cu pilele lui la Securitate primisem, în fine, aprobarea. Scrisoarea o scrisesem la cererea lui, pentru a fi acoperit în caz că era luat la întrebări în legătură cu mine.

Chiar dacă e greu de făcut vreo legătură între o chinezoaică, o pungă de mălai şi pescuit, vă asigur că legătura există. Ca să pescuieşti ai nevoie de mămăligă şi chinezoaicele pregătesc exact mămăliga care le place crapilor. Cînd Cynthia Bishara, Fredrick Woodard (director interimar al programului), Darwu Chen, Tomislav Longinovic, Mary Nazareth, Geoff

Pope, în fine, cei care ne coordonau programul, au aflat că vreau să pescuiesc cu mămăligă, au rîs şi mi-au spus că nici un peşte american n-o să pună vreodată botul pe aşa ceva. Evident, nu ştiau că într-o zi voi avea o chinezoaică în patul meu şi că voi sta cu mîna dreaptă între pulpele ei fierbinţi. Şi că ea ştie să facă mămăligă.

Singurul mod de a convinge o chinezoaică din Hong Kong, care stă întinsă pe spate în patul tău, să facă o mămăligă este să ai palma între picioarele ei şi, chiar dacă pare indiferentă ca o călugăriţă (ne gîndim la insectă, *of course*!), trebuie să ridici mîna mai sus şi, cu degetul arătător, să tragi puţin de elasticul chiloţilor ei nou-nouţi, apoi cu acelaşi deget, după ce ai tras destul, să încerci să-i atingi lindicul. Eram hotărît să pescuiesc şi degetul meu arătător zgîrma delicat sub chiloţii ei, pe pubis.

*

Nu aveam nici un motiv să cred că Nancy, profesoara mea de engleză un pic evreică, nu va ajunge scriitoare. Studia, totuşi, la o Universitate care, printre altele, îşi propusese să facă şi scriitori. În definitiv, John Irving studiase tot acolo, a învăţat ce e aia un scriitor şi a scris *The World According to Garp,* un roman care s-a vîndut în trei milioane de exemplare. Nu ştiu dacă Nancy, atunci cînd mi-a arătat chiloţii şi, evident, picioarele proaspăt epilate şi subţiri ca nişte beţe de chibrit, era convinsă că romanul ei *Doamne uitate într-o pensiune* va fi vreodată terminat. Chestia e că eu i-am văzut chiloţii şi picioarele parcă întocmai descrise de Andersen în povestirea *Fetiţa cu chibrituri* şi brusc mi-am dat seama că ea nu numai că o să termine romanul, dar că va fi un roman foarte bun. Cineva cu picioare atît de subţiri şi cu o fofoloancă cît casa în chiloţi nu putea să scrie prost. Eram singuri în clasă, Devanur Mahadev şi P. Bayapa Raddy, primul prozator şi cultivator de *coconuts*, iar celălalt critic literar la Sri Krishnadevaraca University din Anantpur, lipseau. Iar pe Katarzyna Borun-Jagodzinska, poetă din Polonia, nici dracu n-o mai vedea de cînd trei băieţi

polonezi ca şi ea i se aciuiseră în cameră. Cum vă spuneam, eram singuri, amîndoi eram scriitori şi ea mi-a arătat chiloţii subţiri de bumbac şi sub ei eu am văzut ceea ce ea chiar îşi dorea să văd: pizda. Oricît de scriitori eram noi, şi indiferent cît scrisese ea la romanul *Domnişoare bătrîne într-o pensiune*, nu m-am putut abţine să mă duc lîngă ea. A fost o tîmpenie, fiindcă fiind foarte aproape nu-i vedeam decît boticul şi nasul roşu din cauza guturaiului. Îşi ţinea încă poalele în cap cînd am sărutat-o. Şi-a strecurat neîndemînatică limba în gura mea şi şi-a lăsat poalele jos. După cîteva secunde s-a desprins de mine şi a strănutat. Mîna mea stîngă era pe ţîţa ei dreaptă şi ţîţa, uşor fleşcăită, tocmai se trezise la viaţă. Mîna dreaptă încremenise pe buca ei de adolescentă şi, instinctiv, am tras-o spre mine. Fusta largă, ca a unei ţigănci, m-a atins, dar sub ea nu mai simţeam nimic.

Adevărul este că eu stăteam pe un scaun, cu un pupitru în faţă, o cafea leşinată pe pupitru, o ţigară şi trei extraverale în burtă (le cărasem de acasă), iar ea îmi arăta chiloţii şi picioarele subţiri şi proaspăt epilate. Sub chiloţi era, evident, ceea ce ştiam amîndoi că e. Numai că *evident* nu înseamnă nimic.

*

Stăteam într-un bloc de nouă etaje, la etajul şapte. În bloc mai locuiau vreo cîteva sute de studenţi. Toţi se spălau pe cap în fiecare dimineaţă şi umblau numai în ciorapi atunci cînd nu plecau undeva. Ajunsesem să mă spăl şi eu pe cap în fiecare zi şi să umblu în ciorapi cînd nu plecam de acasă. Locuiam într-o garsonieră şi aveam în comun bucătăria şi baia cu un coleg din Kenya, Francis Imbuga. Bărbaţii din Kenya ori aleargă, ori beau bere. Francis era dintre aceştia din urmă. Şi pe deasupra mai era şi dramaturg, şi nu unul oarecare, ci cel mai mare dramaturg din Kenya. Cînd l-am cunoscut, scria furios la ultima piesă, care cred că se chema *Mau-Mau şi băieţaşul cu picioarele goale. Mau-Mau* era mişcarea de rezistenţă din Kenya, cea care dusese la independenţa ţării în 1964. Băieţaşul cu picioarele

goale era un micuţ ciocolatiu, care de la opt ani îşi părăsise familia pentru a lupta alături de Mau-Mau. Şi Francis îşi părăsise familia de trei ani pentru a deveni doctor în filozofie la Universitatea din Iowa. Numai că după trei ani era mai departe de doctorat decît în ziua cînd sosise la Universitate. Fiind nepotul lui Daniel Toroitich Arap Moi, preşedintele Kenyei, nu avea nici un motiv să-şi bată capul cu ceva. Hotărîse totuşi că băutul berii e un mod destul de serios de a-ţi pierde timpul. Aşa că de trei ani numai asta făcea şi, cînd nu făcea asta, dormea.

Tocmai ajunsesem cu un deget în chiloţii domnişoarei din Hong Kong şi o palpam delicat pe pubis, cînd l-am auzit pe Francis trăgînd apa la baie şi am ştiut că e ora 5 p. m. Asta era ora cînd Francis îşi golea definitiv băşica de bere. Ştiam că nu mai am nici o şansă să cotrobăi prin chiloţii domnişoarei din patul meu, fiindcă la zece minute după ce se uşura, prietenul meu de 1,93 m, viitor Ph.D. şi mare băutor de bere, avea să-mi bată discret în uşă şi, după o aşteptare de cîteva secunde, să mă întrebe dacă n-am chef să beau ceva. Mi-am scos mîna din chiloţii domnişoarei, mi-am turnat vodcă, mi-am aprins o ţigară şi am început să aştept.

(1999)

Doamnele îndrăgostite vin din viitor

Introducere: În anul 3247 nici o femeie nu mai născuse de 248 de ani. Pământul, planeta vreau să zic, avea 1,23 milioane de locuitori, din care 1,2 milioane erau femei. Ăilalţi erau bărbaţi. Nici un bărbat nu mai funcţiona aşa cum ştim: nu că ar fi fost sterili, asta se întîmplase demult, dar ei, pur şi simplu, nu mai înţelegeau de ce, dacă eşti nemuritor, trebuie să te atingi de ceva la fel de nemuritor. Adevărul este că de aproape 600 de ani nimeni nu mai murise pe pământ. Nu ştim cum s-a ajuns în situaţia asta.

Cuprins, adică însemnările unei doamne din anul 3247: *Joi, 4 aprilie*. Astăzi am împlinit 41 de ani. De fapt, am 241 de ani, dar din cochetărie ne calculăm vîrsta fără să mai punem la socoteală şi sutele. Sigur, nu sînt cea mai în vîrstă de pe aici şi nici măcar nu mă pot compara cu cele care au născut. Asta s-a întîmplat demult şi nu există ocazie oficială în care să nu mi se aducă aminte că noi n-am mai procedat în felul acesta cam de multişor. Zac în pat în pielea goală, mă mîngîi pe ţîţe şi mă gîndesc cum o fi să naşti. Cele care au născut spun că e ceva îngrozitor, dar nu le mai crede nimeni. Încerc să-mi adun gîndurile, fiindcă diseară voi da o petrecere. Sînt sigură că va fi o porcărie!

Vineri, 5 aprilie. A fost aşa şi aşa. Adică destul de plicticos. Am discutat, bineînţeles, despre cum o fi să naşti. F. şi N. au făcut pe deşteptele ca de obicei. Mă pufnea rîsul, dar m-am abţinut cît am putut. Mama m-a bătut la cap că trebuie să mă apuc de ceva serios. Ea îl studiază pe Platon de vreo cincizeci de ani şi crede că asta e o treabă serioasă. I-am promis că bine, da! Habar n-am ce-o fi însemnînd *bine, da*. Mă gîndesc, ascultîndu-l pe Mozart, cum o fi să dormi în pat cu un bărbat. Adevărul e că-mi doresc un bărbat, chiar dacă nu ştiu ce se poate face cu el. M-am

hotărît ca înainte să adorm să mă masturbez. Doctorul Katz zice că s-ar putea să-mi pierd minţile din cauza asta. Ce-o fi o fi!

Duminică, 7 aprilie. M-am masturbat şi ieri şi azi şi mă simt mai liniştită. Am mai făcut totuşi ceva: m-am hotărît să-l citesc pe Kant. Aşa că de două zile învăţ germana. Încerc să mă conving că totul va fi bine, dar ştiu că n-am nici un viitor. Îmi vine să plîng.

Luni, 8 aprilie. Am terminat cu germana. Adică vreau să spun că am învăţat-o, dar nu mă simt mai fericită din cauza asta. Din păcate, nici una din prietenele mele nu ştie limba, aşa că n-am cu cine s-o vorbesc. N., care e o proastă, dar la care ţin fără nici un motiv, a zis că o să înveţe şi ea germana, ca să vorbim noi două. Să vedem...

Tot luni, ora 23. Adevărul este că sînt ghinionistă. Sînt prima generaţie care nu a mai născut. Bine măcar că sînt nemuritoare. Nu se ştie ce se poate întîmpla.

După o oră. Cînd n-ai nici o şansă să mori, e clar că n-ai nici un viitor. Îmi vine să urlu.

Marţi, 9 aprilie. Mama, văzînd în ce stare sînt, mi-a propus să-mi dea împrumut pisica ei. Pe pisică o cheamă Nichita şi e la fel de nemuritoare ca şi noi. Şi tot ca şi noi... Aproape că mi-e lehamite să mai scriu. Doctorul Katz zice să mănînc mai mult, aşa că mi-am petrecut toată ziua stînd goală în faţa oglinzii şi sugînd dropsuri. În faţa oglinzii nu e rău, mai ales cînd arăţi, totuşi, după atîta vreme, ca la 21 de ani. Mîine mă apuc de Kant. Poate iese ceva de aici.

Luni, 10 mai. Astăzi e ziua regelui, dar nimeni nu mai ştie precis despre care rege este vorba. N-am mai scris în jurnal de mai bine de o lună şi asta numai din cauza lui Kant. A doua zi, aşa cum hotărîsem, m-am dus la Biblioteca Fundaţiilor Regale. N-aveam fişă şi o vacă alcătuită la fel ca şi mine a făcut pe nebuna. Am ascultat-o o vreme, neştiind sigur dacă să zbier la ea sau nu. Pînă la urmă, am spus cît am putut de calmă: „Domnişoară, şi eu vreau să mă fut, dar pînă una-alta vreau să-l citesc pe Kant!“ Era ceva în vocea mea care a calmat-o imediat şi m-a îndrumat spre sala cu Kant. Pe drumul spre Kant mi-a atins uşor şoldul şi mi-a propus să ne mai vedem. Am zis că *poate,* dar nu ştiu dacă o s-o fac. Am împrumutat cîteva cărţi şi o lună am stat călare pe ele.

Marţi, 11 mai, la prînz. Asta e! Nu poţi să stai şi călare pe Kant, şi cu sufletul nemuritor: fiindcă, ei bine, domnul ăsta despre care nu ştiam nimic scrie numai despre ce-mi doream eu: *lucrul în sine*. Mă opresc din scris fiindcă a venit Al. O iubesc, dar mi se pare cam plîngăcioasă. Este nemuritoare ca şi mine şi totuşi are un mod de a aborda lucrurile pe care nu-l înţeleg. Ştim amîndouă că universul este finit fără să aibă vreo margine şi pe ea chestia asta o face nefericită. Pe mine mă lasă rece!

Aceeaşi zi, ora 18. Am cicălit-o pe Al., dar pînă la urmă mi-a sărit ţandăra şi am tăcut amîndouă ca nişte proaste. A plecat cu lacrimi în ochi şi am fost destul de nesimţită s-o las să plece aşa. De fapt, îmi doream să scriu în nenorocitul ăsta de jurnal. Adevărul este că mor de poftă după *lucrul în sine*! Habar n-am cum gîndeau ăia atunci, dar domnul Kant mi-a dat curaj să fiu femeie. Dacă deasupra noastră stă ceva mai bun decît noi, nu văd de ce în pizda mea nefutută niciodată n-ar sta ceva la care s-a gîndit domnul

Kant. Mi-l închipui labagiu şi ordonat. La noapte, cînd o să mă masturbez, o să mă gîndesc la el. Deja sînt excitată din cauza asta. Mai bine mănînc ceva şi poate-mi trece!

Aceeaşi zi, ora 20. Am mîncat ca o vacă şi nu mi-a trecut nimic. Sînt în continuare cu gîndurile brambura.

Miercuri, 12 mai. Bineînţeles că m-am masturbat. Am adormit fericită şi toată noaptea am visat că sînt fratele meu. Interesant!

Cîteva ore mai tîrziu. Cred că din cauza visului m-am deocheat. Mă doare capul şi îmi vine să vărs. Va trebui să pup o broască rîioasă în fund, ori o pisică neagră. O să-mi comand o broască.

Ora 22. Toată lumea a aflat că sînt deocheată şi am primit o mulţime de mesaje de încurajare. Maică-mea a venit şi, după ce mi-a descîntat, a scuipat de trei ori peste umăr, dar nu a folosit la nimic. Toată lumea ştie că dacă visezi că eşti fratele tău nu scapi de deochi decît cu o pisică neagră sau cu o broască rîioasă. Cred că o să mă culc, atît sînt de amărît.

A doua zi. Totul, bineînţeles, e o porcărie. Tipii de la *Centrul de programare a viselor* iar mi-au dat greşit matricea. Ei susţin că nu am fost deocheată deloc sau că cel puţin nu asta a fost intenţia lor. Dar dacă m-am deocheat, trebuie să plătesc. După ce am făcut scandal, m-am hotărît să nu plătesc şi să rămîn deocheată. Nu ştiu de ce îmi place să fiu deocheată, dar nu mai contează. Sînt destul de bogată ca să-mi permit luxul de a visa orice. Chiar dacă e un vis greşit. M-a sunat P. şi mi-a spus că ea şi-a comandat

un vis în care va scrie o carte, va fi săracă şi din cauza sărăciei va deveni escroacă. Ca s-o enervez, i-am spus că eu mi-am programat să fiu Nina Cassian şi i-am citat versurile: „Puterea sovietică se 'ntărea, ceas cu ceas, / cît o mie de paşi – fiecare pas! / Puterea sovietică îşi semăna cîntecele năvalnice, / Şi-n fruntea ei, Lenin alături de Stalin, / îmboldind să răsară mai repede soarele? / întind mîna lor către toate popoarele!" A rămas cu gura căscată de invidie, aşa că am scăpat fără să mă întrebe cine este Nina Cassian. Adevărul e că am fost crudă cu ea, dar sînt cu gîndul numai la deochiul meu. Cum am mai spus, sînt hotărît să rămîn deocheată măcar vreo mie de ani. Nu i se întîmplă oricui să viseze că este fratele lui. M-am hotărît să învăţ să gătesc mîncare chinezească şi mi-am comandat un program de zece ani înapoi pentru asta. Maică-mea zice că n-o să învăţ să gătesc nici în o sută de ani, da' sînt grăbită şi cei zece ani vor dura o secundă.

Vineri, 14 mai, ora 23,30. Stau ca o vacă cu mîinile pe burtă.

Aceeaşi zi, ora 23,32. Mi-am coborît mîinile de pe burtă pe pubis!

Aceeaşi zi, ora 23,34. Ziceam că sînt o vacă! Ei bine, sînt o vacă care şi-a băgat un deget în vagin!

Aceeaşi zi, ora 23,40. Am un vagin cît casa şi în el doarme o pisică. E minunat. Bineînţeles că sînt o nebună din secolul 19 şi că un Charcot m-a hipnotizat fără să ştie că în pizda mea stă un domn numit Freud. Pînă la urmă, am adormit gîndindu-mă la Dumnezeu şi la Pulă.

Anul următor, într-o zi de 13. Toată lumea zice că ziua de 13 este cu ghinion. Aşa este! Fiindcă şi astăzi sînt îndrăgostit. Încă nu ştiu de cine sînt îndrăgostit, poate de sora mea pe care o port în cap. Îndrăgostită sau nu, nu e un ghinion prea mare, fiindcă am o pizdă mică şi cuminte.

Ora 16. Am citit tîmpitu' ăla de articol a' lui Fukuyama despre sfîrşitul istoriei şi am adormit cu el în cap. Am visat că trăiesc într-o lume reală în care ideea se încarcă cu trăirile mele. Cînd m-am trezit mi-am adus aminte că Universul oscilează fără să se termine niciodată.

Ora 18. Oscilează pe dracu! S-a sfîrşit de vreo două miliarde de ani şi eu sînt o rămăşiţă de doamnă care consumă foarte puţină energie cu gîndurile ei. E greu de înţeles, dar de fapt asta se întîmplă cu noi de vreun miliard de ani: am rămas numai gînduri în ceva difuz şi plictisitor. Puţin îmi pasă! Mîine o să mă îmbrac cu cele mai frumoase haine şi o să „defilez" prin secolul 19. Încă nu m-am hotărît dacă voi fi o doamnă sau o pisică.

Final. Doamna despre care am scris s-a stabilit pînă la urmă în secolul nostru, spre sfîrşitul lui. Un domn scriitor s-a îndrăgostit de ea, convins că ea vine de undeva din trecutul lumii. Acum stau amîndoi întinşi pe un pat acoperit cu un cearceaf verzui. Sînt goi şi el vorbeşte şi îi mîngîie sînii. Ea nu înţelege de ce iubitul ei, în loc s-o fută, trăncăneşte. Doamna noastră are ţîţele mari, uşor căzute, cu mameloane mici, acum întoarse înăuntru. Din cauza mîngîierilor şi a discuţiilor despre Andrei, Nataşa şi Bezuhov, mameloanele doamnei ies ca nişte corniţe la iveală şi se bagă şi ele în discuţie. Ea îi mîngîie bărbatului care vorbeşte părul de pe piept şi ascultă. I se pare că părul de pe pieptul lui miroase

îngrozitor, aşa cum miros lucrurile de dincolo de lume. Cînd începe şi ea să miroasă într-un fel anume, el se opreşte din vorbit, se apleacă spre ea, o sărută şi îi desface cu un gest delicat picioarele.

(1999)

A doua zi după erecţie

Se dedică Adrianei Bittel

1. În 1996, într-o marţi, am împlinit patruzeci de ani. Nevastă-mea era plecată la mare, bănuiesc că mă înşela, dar dacă o făcea, o făcea de prea mult timp ca să-mi mai pese. Spre seară, eram vag beat şi m-am apucat să gătesc pentru copii. În timp ce găteam m-am gîndit că o să mor. Pe urmă a sunat telefonul. Era o prietenă evreică foarte pornită pe beţivi. După ce mi-a urat la mulţi ani, m-a întrebat dacă sînt beat. I-am spus că da şi mi-a explicat zece minute de ce nu trebuie să mai beau şi pe urmă a închis. Le-am dat copiilor să mănînce şi în timp ce mîncau am deschis televizorul. Vorbea Emil Constantinescu, dar l-am făcut mut şi, privindu-i mutra de ţap, m-am gîndit că lumea, aşa cum e, este numai o proiecţie a noastră, a beţivilor. Chestia asta m-a umplut de mîndrie. Am culcat copiii şi, după ce au adormit, m-am sinucis. Adică mi-am tăiat venele! Pregătisem un lighean în care să picure sîngele, ca să nu murdăresc prea mult prin casă. Sîngele picura din mîinile mele şi, pe măsură ce intram în extazul morţii, eram din ce în ce mai convins că, dacă mor, lumea se va construi altfel. Nu ştiam cum! Pe urmă am murit. Imediat ce s-a întîmplat asta, un domn grav şi plin de sine a venit în faţa mea şi mi-a spus: „Lumea din care ai plecat este reală!“ Am mormăit ceva şi, ştiind că nu poţi să pleci nicăieri, mi-am adus aminte că înainte să mă sinucid îmi lipisem pe talpa piciorului o jumătate de lamă de bărbierit pe care o moştenisem de la taică-meu. Am dezlipit-o de pe talpă şi mi-am tăiat venele. Ştiam deja că lumea este o proiecţie subiectivă şi sîngele meu s-a bălăcit pe lîngă mine pînă am murit din nou. Cînd m-am trezit era dimineaţă. Nevastă-mea era în pat lîngă mine, se scărpina pe talpa piciorului stîng şi, după ce s-a scărpinat, m-a întrebat:

— Cînd iei leafa?

Stătea cu picioarele desfăcute şi i-am văzut sexul. Era întredeschis şi, chiar dacă ea era apatică, din cauza orificiului uşor bălos m-am excitat şi am făcut amor. Am gemut amîndoi la sfîrşit şi după aia eu m-am culcat la loc, iar ea a plecat la cimitir. Pe la două m-am sculat şi am pregătit mîncare pentru copii. Copiii întîi s-au bătut şi apoi au mîncat. Seara, toată lumea s-a uitat la televizor şi copiii au făcut pronosticuri pentru alegerile care se ţineau peste o lună. Constantinescu părea să aibă şansele cele mai mari, dar nu mi-a păsat. Pe la douăsprezece, cînd toţi dormeau, m-am sinucis. Am privit cum picură sîngele în cada de la baie şi m-am gîndit că nu cred în Dumnezeu. Pe urmă am murit.

Cînd m-am trezit, nevastă-mea era lîngă mine şi se scărpina pe laba piciorului drept. Din cauza asta i-am văzut sexul. Era întredeschis şi în timp ce făceam amor, m-am gîndit că trebuie să pun la fiert nişte fasole pentru copii. Pe urmă mi-am adus aminte că moştenisem de la taică-meu o jumătate de lamă ruginită pe care mi-o lipisem cu scotch pe laba piciorului.

2. În 2000, într-o marţi, am împlinit patruzeci de ani. Nevastă-mea era plecată la mare cu şeful ei şi bănuiesc că mă înşela, dar dacă o făcea, o făcea de prea mult timp ca să-mi mai pese. Din păcate, spre seară eram vag beat şi a început să-mi pese. Cînd te înşală nevasta, chiar dacă o face de mult timp, lumea nu mai are nici un viitor. Iar Patria nici atît, îţi bagi aia în ea, vorba poetului Gălăţanu. Ca să nu fac ceva urît cu Patria m-am apucat să gătesc pentru copii. În timp ce găteam m-am gîndit că o să mor şi n-o să văd cine o să cîştige alegerile. Pe urmă a sunat telefonul. Era o prietenă evreică foarte pornită pe beţivi din cauză că avea doi acasă. După ce mi-a urat *la mulţi ani,* m-a întrebat dacă sînt beat. I-am spus că da. S-a hotărît să-mi explice de ce nu e bine să beau. Am ascultat-o răbdător şi la urmă i-am spus că beau fiindcă Patria e o curvă de lux, iar eu n-am destui

bani să i-o trag măcar o dată. Pe urmă cred că i-am spus că nevasta e Patria mea sau invers şi c-o să-i rup picioarele cînd oi prinde-o pe acasă. Mi-a închis telefonul în nas, aşa că nu mi-a rămas decît să le dau copiilor să mănînce şi să deschid televizorul. Vorbea Vadim cu unu' Tucă şi zicea că o să intre în turul doi la prezidenţiale, dar l-am făcut mut şi, privindu-i figura fălcoasă şi ceasul de aur de la mînă, m-am gîndit că lumea, aşa cum e, este numai o proiecţie a noastră, a beţivilor. Chestia asta m-a umplut de mîndrie. Am culcat copiii şi, după ce au adormit, m-am sinucis. Adică mi-am tăiat venele! Pregătisem un lighean în care să picure sîngele, ca să nu murdăresc prea mult prin casă. Sîngele picura de pe mîinile mele şi, pe măsură ce intram în extazul morţii, eram din ce în ce mai convins că, dacă mor, lumea se va construi altfel. Nu ştiam cum! Pe urmă am murit. Imediat ce s-a întîmplat asta, un domn grav şi plin de sine a venit în faţa mea şi mi-a spus: „Bine-ai venit în lumea lui Vadim!" Fără să-mi dea răgaz să mă dezmeticesc m-a apucat de ceafă şi de turul pantalonilor şi fără nici un efort m-a aruncat pe Stadionul Naţional în mijlocul unei mulţimi care zbiera, mînca floricele şi bea bragă alcoolizată. În mijlocul stadionului era un eşafod uriaş împănat cu spînzurători. Cineva mi-a vîrît în mînă un pahar de carton cu bragă şi o pungă cu floricele. Am început şi eu să zbier, să mănînc floricele şi să beau bragă. În timp ce făceam toate astea pe un ecran uriaş a apărut mutra puhavă a lui Vadim, care zicea: „O să facem o ţară ca soarele sfînt de pe cer!" De undeva, din întunericul nopţii, au fost aduse două duzini de bătrîni descărnaţi şi călăi îmbrăcaţi în verde stropit cu roşu le-au pus frînghia de gît. Nu mai aveam nici un chef să beau, să mănînc şi să zbier. În timp ce nu mai aveam chefurile astea trei mi-am adus aminte că înainte să mă sinucid îmi lipisem pe talpa piciorului o jumătate de lamă de bărbierit, o lamă rusească pe care o moştenisem de la taică-meu. Mi-am scos pantoful şi ciorapul, am dezlipit-o de pe talpă şi mi-am tăiat venele. Ştiam deja că lumea este o proiecţie

subiectivă şi sîngele meu s-a bălăcit pe lîngă mine pînă am murit din nou. Cînd m-am trezit era dimineaţă. Nevastă-mea era în pat lîngă mine, se scărpina pe talpa piciorului stîng şi, după ce s-a scărpinat, m-a întrebat:

— Cînd iei leafa?

Stătea cu picioarele desfăcute şi i-am văzut sexul. Era întredeschis şi, chiar dacă ea era apatică, din cauza orificiului uşor bălos m-am excitat şi am făcut amor. Am gemut amîndoi la sfîrşit şi după aia eu m-am culcat la loc, iar ea a plecat la mare cu şeful ei. M-am sculat pe la zece şi m-am apucat să gătesc pentru copii. În timp ce găteam am băut cîteva beri ca să mă dreg. Copiii alergau prin casă şi cînd se băteau păreau destul de liniştiţi. Am mîncat toţi trei (am un băiat şi o fetiţă), ei au plecat în parc cu bicicletele şi eu am citit ceva despre şcoala formală rusă, am mai băut trei beri şi am fumat. Cred că o vreme am adormit în fotoliu. M-au trezit copiii cu zbieretele lor. Erau murdari şi lihniţi. I-am băgat în baie, i-am spălat, i-am hrănit şi i-am culcat. N-avem chef de nimic, aşa că mi-am desfăcut o sticlă de vin roşu şi, după ce am băut primul pahar într-o linişte mohorîtă şi uşor verzuie, mi-am adus aminte că, cu o seară înainte, fusesem cam nepoliticos cu Ada, prietena mea evreică. Am sunat-o ca să-mi cer scuze. Mi-a răspuns o voce răguşită, de mahalagiu, care mi-a spus că casa a fost *rechiziţonată,* şi că ovreica şi cu ai ei s-au cărat la jidanii lor, în Jidania. Şi ceva despre domnul Vadim, care asta o să le-o facă la toţi jidanii, că nu mai e loc de ei, de ciori şi de bozgori. Am închis şi mi-am turnat încă un pahar cu vin. După ce l-am băut, pe la douăsprezece, m-am sinucis. Am privit cum picură sîngele în cada de la baie şi m-am gîndit că nu cred în Dumnezeu. Pe urmă am murit.

Cînd m-am trezit, nevastă-mea era lîngă mine şi se scărpina pe laba piciorului drept. Din cauza asta i-am văzut sexul. Era întredeschis şi uşor verzui. În timp ce făceam amor m-am gîndit că trebuie să pun la fiert nişte fasole pentru copii. Pe urmă mi-am adus aminte

că moştenisem de la taică-meu o jumătate de lamă ruginită pe care mi-o lipisem cu scotch pe laba piciorului.

(1998-2000)

Creţuşca

„Plantă erbacee (*Filipendula ulmaria*), fam. *Rosaceae*, perenă, hemicriptofită, mezohidrofită spre hidrofită, microtermă, la pH ampitolerantă, întîlnită la altitudinea de 300-900 m, prin zăvoaie, pajişti umede cu vegetaţie înaltă, mlaştini cu sau fără turbă, la marginea rîurilor, în şanţuri, buruienişuri, mai des în zona forestieră a fagului...“; „...Răspîndită în Europa, Asia... Tulpină erectă, glabră, unghiulară, roşcată, înaltă pînă la 120 cm, de obicei simplă... Înflorire VI-VIII. Fructe... brunii“ (Constantin Pîrvu, *Universul plantelor*, Editura Enciclopedică, 1997, p. 169). În perioada înfloririi, dar nu numai, este considerată o zînă benefică şi bărbaţii se adună în jurul ei fără să ştie de ce (*cf*. Romulus Vulcănescu, *Mitologie română*, Editura Academiei, 1987, p. 542). La pH 5 se îndrăgosteşte şi devine toată roz de ruşine şi mîndrie. Altfel, chiar la un pH mai scăzut, este iubitoare şi, din cauza *flavonoidelor,* visează să aibă activităţi psihopompe (*cf*. Mircea Eliade, *Insula lui Euthanasius*, Fundaţia Regală pentru Literatură şi Artă, 1943, p. 146 şi mai departe). *Spireina,* cu *angliconi* derivaţi din acidul salicilic, face bine bărbaţilor trecuţi de 50 de ani şi aceştia se îndrăgostesc rapid de ea. Atunci devine drăgăstoasă şi aprigă din cauza unei secreţii masive de *spireozid* şi *vanilină*. Din cauza *vanilinei,* cînd e îndrăgostită, în jurul ei miroase a cozonac şi a Crăciun sau Paşte (*cf*. Ovidiu Papadima, *O viziune românească a lumii*, colecţia *Convorbiri literare*, 1941, p. 117). Aldehidele o fac atrăgătoare sexual, şi în Evul Mediu a fost tratată drept vrăjitoare şi arsă pe rug alături de pisici (*cf*. Henry Charles Lea, *A History of the Inquisition of Spain*, New York, 1905-1907, vol. 2, p. 69).

(1998, text inedit)

Raport despre lumea *In*

În 1916, Igor Vasilievici Prunn, mergînd pe urmele lui Freud, descoperă că inconştientul ar putea avea o bază materială. Lucra la Moscova într-un laborator al armatei, ceea ce l-a scutit de război. Identificase aproximativ un grup de substanţe care erau, credea el, cureaua de transmisie în creier dintre inconştient şi Eu. Descoperirea nu l-a ajutat prea mult, fiindcă în 1921 murea în Polonia ca locotenent-cavalerist roşu în armata lui Dubionîi.

În 1932, Walter Levy, evreu neamţ care lucra în laboratoarele Bayern pentru a obţine un gaz de luptă neuroparalizant, are revelaţia mutării în trecut a Eului prin blocarea instantanee a creierului şi declanşarea totală a inconştientului. Cercetările lui rămîn însă nerelevante, iar Walter moare otrăvit de *Ciclon B* în lagărul de la Mathausen.

După război, în timpul războiului rece, Peter Lansky, un evreu american care luptase în Europa, după un doctorat strălucit privind mecanismele neurofiziologice implicate în epilepsie, începe să cerceteze şi află, destul de la întîmplare, că substanţa numită toximetilpropan injectată intravenos îi face pe subiecţi apţi de a se muta în timp. Îşi brevetează descoperirea şi substanţa ar fi devenit cel mai important drog al acelor vremuri dacă doctorul Lansky nu ar fi fost împuşcat de o soţie geloasă. Asta se întîmpla prin ’60.

Cercetările în legătură cu mecanismele fiziologice ale inconştientului sînt reluate sporadic, dar ele nu aduc rezultate concludente. Era nevoie de geniul lui Maximilian Fray, care în 2017, mergînd pe urmele lui Gödel, demonstrează că mutarea în timp nu se poate produce decît la nivelul subconştientului şi că ajungerea în inconştient reprezintă o mutare reală în timp. Ecuaţiile Fray demonstrau clar că Eul are „consistenţă“ fizică la nivelul subparticulelor neatomice şi că mişcarea înainte-înapoi în timp se poate produce.

Doamna Helen Lenz, o franţuzoaică plictisită de viaţă, descoperă în laboratoarele Curie substanţa răspunzătoare de mutările sporadice ale Eului în inconştient. Cerceta de fapt mecanismele visului. Asta se întîmpla în 2030. Americanii descopereau în acelaşi an subparticula *in* şi demonstrau cu surle şi trîmbiţe că există viaţă după moarte. Li Huan Te, Vasile Pogorilovski şi Aram Frenkian, cei trei cercetători care descoperiseră *in*-ul, au luat Premiul Nobel.

Americanii erau totuşi în urma Europei Unite fiindcă nu cunoşteau formula substanţei care acţiona asupra *in*-ului.

În 2040 toată lumea era convinsă că nu va muri niciodată şi Parlamentul Europei Unite dă un decret prin care toţi cetăţenii de drept şi de fapt ai ţinuturilor europene au voie să se „mute“ în orice perioadă istorică cunoscută. Practic, prin 2060 toţi locuitorii Europei Unite se mutaseră care pe unde îşi dorise. Eu m-am mutat la începutul lumii şi o proastă pe care o iubeam a venit cu mine. Am hotărît ca pe mine să mă cheme Adam. Pe ea o strig Eva.

(1998, text inedit)

(sfîrşitul cărţii)

Înapoi la biografie: *(începutul altei cărţi)*

DOMNI ŞI DOMNIŞOARE

Andi – prezentare generală

Andi Schönfeld, în 1965

În 1962 Andi Schönfeld era un evreu de şaisprezece ani, 1,70 m înălţime, pistruiat discret, păr şaten închis. Una peste alta, destul de lălîu, dar cu o poftă de viaţă nebună. Asta urma s-o aflu mai tîrziu. Taică-său fusese condamnat la moarte pentru spionaj în favoarea americanilor şi apoi pedeapsa îi fusese schimbată în douăzeci şi cinci de ani de puşcărie. Maică-sa, ca să nu-şi piardă slujba, divorţase şi se căsătorise imediat cu un prieten de familie bine văzut de autorităţi. Îşi părăsise aparent cei doi băieţi într-o garsonieră dintr-un bloc aflat la intersecţia străzilor Popa Petru şi Silvestru. Blocul fusese al lor şi destul de probabil că aşa-zisa abandonare avea un scop pe care eu nu l-am priceput niciodată. Peste un an sau doi a intrat în clasa noastră, la ora de dirigenţie, o doamnă micuţă, frumoasă, bine îmbrăcată, care, cu discreţia care aparţine numai celor bine educaţi, a încercat să afle ce prostii a mai făcut băiatul ei, Andi,

adică. L-am invidiat după ce mi-a tras un cot şi mi-a zis calm: *Asta-i maică-mea*!

În 1962 treceam în clasa a noua şi locuiam numai cu taică-meu într-o fostă prăvălie transformată în garsonieră de pe Calea Moşilor. Maică-mea ne părăsise cînd aveam doisprezece ani, şi bătrînu' şi eu am răsuflat uşuraţi atunci. Cînd a plecat a luat totul din casă în afara unui pat în care am dormit amîndoi multă vreme. Patul era plin de ploşniţe, dar eram atît de fericiţi că scăpasem, el de nevastă, iar eu de mamă, încît nu ne-a păsat deloc. De mîncat, mîncam la cîrciumă şi am ţinut-o tot aşa vreo doi ani pînă cînd mătuşile mele armence ne-au luat sub aripa lor ocrotitoare. Pe mătuşi le chema Ardem, Orjen şi Araxi. A doua, Orjen, trăieşte şi azi, are nouăzeci şi trei de ani şi e singura mea rudă în viaţă din partea lui taică-meu.

Taică-meu, Arşag, era un armean micuţ şi deştept, dar care nu ajunsese decît un bun cizmar. Pînă la venirea comuniştilor avusese un mic atelier cu şapte sau opt angajaţi unde făcea pantofi de lux pentru negustori evrei de pe Lipscani. Cînd au venit comuniştii la putere, şi-a lichidat afacerea şi a intrat într-o cooperativă, *Arta meşteşugărească* cred că se chema. Prin '54 şi-a deschis un mic atelier pe lîngă Gara de Nord, şi pînă să intru la liceu cîştiga destul de bine reparînd pantofii unor amărîţi. Dacă n-ar fi fost maică-mea, nu cred că ar fi trebuit să ne plîngem de ceva. Înainte de a da examen la liceu a închis atelierul şi s-a întors la cooperativă.

Începînd din clasa a cincea visam să ajung chimist, dar, pînă una-alta, ajunsesem unul dintre cei mai buni „fabricanţi" de explozibile şi gaze rău mirositoare din cartier. Aveam 1,60 m, cîteva zeci de kilograme şi ştiam bine ce înseamnă aia să tragi o labă sănătoasă. Nu făceam decît să citesc tomuri groase de chimie, să-i sperii pe profesori cu „inteligenţa" mea agresivă şi să visez la ţîţele colegelor. Aşa că Andi nu m-a luat prin surprindere cînd a apărut în clasa noastră însoţit de directoare. După ce şi-a rotit ochii prin clasă a hotărît că cel mai bun lucru pentru

un evreu deştept, care tocmai rămăsese repetent, cu un tată condamnat la moarte, ar fi să se aşeze în bancă alături de un pe jumătate armean, cel mai strălucit chimist peste care putea da pe o suprafaţă de cîţiva kilometri pătraţi, labagiu ca şi el, dar visînd la fel ca şi el la ce au domnişoarele între craci. Şi-a aruncat servieta, o terfeloagă, pe pupitrul liber şi a zis vesel: *Eu sînt Andi*! *Pot să stau cu tine în bancă?* Am zis *da* fără să mă gîndesc vreo clipă că repetentul pistruiat îmi va putea schimba în vreun fel viaţa. Părea simpatic şi deja îmi închipuiam că o să ne distrăm bine. Am uitat să vă spun că pe vremea aia stăteam în ultima bancă şi că, poate, şi lucrul ăsta a fost un argument în ochii lui.

Adevărul e că datorită lui Andi liceul a fost o distracţie continuă. În primul rînd fiindcă m-a convins că e o prostie să înveţi orice tîmpenie. Ştiam şi eu asta, aşa că nu mi-a fost greu să renunţ, de exemplu, la rusă sau la geografia URSS, pe care am făcut-o un trimestru. La teza de la geografie, întrebaţi fiind cum se poate transporta cherestea de la Murmansk la Moscova, am scris că, după mintea mea, lucrul ăsta poate fi făcut numai cu avionul. Şi ca să nu par tîmpit de tot, am explicat că respectiva cherestea astfel transportată va ajunge, evident, la preţul aurului, dar că pentru o ţară ca URSS asta nu contează.

De bine, de rău, am trecut amîndoi în a zecea. Eram deja ca fraţii şi, cum eram complet de capul nostru, nu făceam decît să inventăm lucrurile care îi ţin în viaţă pe adolescenţi: el, un magnetofon care spre surprinderea mea funcţiona din cînd în cînd, eu, noi substanţe care de care mai nocive. Başca visurile despre cum ar fi ca domnişoarele să ne accepte sulele noastre vîrtoase şi cît de fericite am putea să le facem.

În vacanţa din vara lui ’63 nu ne-am văzut deloc, apoi în toamnă ne-am întîlnit fără să ne pese că stătusem despărţiţi aproape trei luni. Calm, el a hotărît strategic să nu mai stăm în ultima bancă.

Aşa că, tacticos, mi-a arătat a patra bancă din rîndul doi. În faţa noastră stăteau două fete serioase, Nina şi Viki. *Putem copia după ele*! mi-a spus, şi după aia nu i-a mai păsat de nimic o vreme. Nu destulă, evident!

Nu ştiu dacă o bancă te poate face elev bun, dar după primul trimestru eram unul dintre cei mai buni elevi din clasă. Andi era foarte mîndru de asta. Zicea: *Nu ne-au făcut ăştia UTM-işti, da' acum o să le pară rău*! Noi doi eram singurii din clasa a zecea real din Liceul nr. 15, fost *Iulia Hasdeu*, pe care partidul nu avea chef să pună mîna. Eu de fapt fusesem făcut UTM-ist în a şaptea, dar la liceu declarasem că nu sînt. Nu ştiu ce a fost în capul meu, dar n-am făcut-o ca o reacţie la regim, ci, pur şi simplu, fiindcă mi s-a părut mai comod aşa.

Deci, primul trimestru ne-a mers amîndurora bine, aş putea spune grozav, aşa că după vacanţa de iarnă Andi s-a hotărît că ne merge prea bine şi că dacă o s-o ţinem tot aşa, precis că va da ghinionul peste noi. Drept pentru care mi-a arătat o colegă din banca a doua, rîndul din dreapta noastră, şi mi-a zis: *O vezi pe Luci, ia scrie-i un bileţel şi spune-i că te-ai îndrăgostit de ea*! *Asta-i o tîmpenie, Andi*! am zis. Luci era o fetiţă cuminte şi anostă, cu care fusesem coleg şi la şcoala elementară şi acum era şefa UTM pe clasă. *Auzi, ne plictisim de moarte şi ne paşte şi ghinionul pe deasupra*! *Dacă scrii biletu', chiar dacă nu scăpăm de ghinion, poate o să ne distrăm*!

Noi visam doamne-curve şi, tocmai din cauza asta, era destul de caraghios să te declari îndrăgostit de şefa UTM din clasa ta. Nu ştiam că dacă voi scrie acel bilet o să devin scriitor. Eu făceam totul să devin chimist. Am scris ce-mi comandase Andi şi m-am îndrăgostit de fetică. Pe urmă Andi a plecat în America, eu am intrat, aşa cum visam, la chimie. Şi fiind student, mi-am adus aminte că, atunci cînd visam la domnişoare şi doamnele-curve alături de Andi, citisem cîteva biblioteci publice şi că, îndrăgostit fiind de o colegă, începusem să scriu

poezii proaste. Destul de proaste ca să fiu curios să aflu cum o fi cu proza.

(1999)

P.S. Acum doi ani am primit următorul e-mail:

Wednesday, July 18, 2001

Subject: Stefan Agopian
Date: Tue, 17 Jul 2001 18:48:05 -0400
From: "Andre" <andre@sympatico.ca>
To: <office@catavencu.ro>

Could you please find out for me an email address for Agopian Stefan.
We went to school together until 1965 when I left Romania.
My name is Andrei (Andy) Schonfeld
Thank you for your help.
Andre Schonfeld - Toronto. Canada
andre@sympatico.ca

Table of Contents

Două introduceri, două citate și ultimul capitol
Lucrarea Creației (1715)
Addenda
Postfață
Niște povestiri
    Noapte de februarie
    Sîc, sîc, biscuit!
    Kenya, mon amour
    Doamnele îndrăgostite vin din viitor
    A doua zi după erecție
    Crețușca
    Raport despre lumea In
Înapoi la biografie: (începutul altei cărți) DOMNI ȘI DOMNIȘOARE
    Andi – prezentare generală

Table of Contents

Două introduceri, două citate și ultimul capitol
Lucrarea Creației (1715)
Addenda
Postfață
Niște povestiri
    Noapte de februarie
    Sîc, sîc, biscuit!
    Kenya, mon amour
    Doamnele îndrăgostite vin din viitor
    A doua zi după erecție
    Creţuşca
    Raport despre lumea In
Înapoi la biografie: (începutul altei cărți) DOMNI ȘI DOMNIȘOARE
    Andi – prezentare generală

Table of Contents

Două introduceri, două citate şi ultimul capitol 7
Lucrarea Creaţiei (1715) 14
Addenda 65
Postfaţă 83
Nişte povestiri 90
Noapte de februarie 93
Sîc, sîc, biscuit! 95
Kenya, mon amour 101
Doamnele îndrăgostite vin din viitor 109
A doua zi după erecţie 116
Creţuşca 121
Raport despre lumea In 122
Înapoi la biografie: (începutul altei cărţi) DOMNI ŞI DOMNIŞOARE 124
Andi – prezentare generală 125